

DEVRİM İÇİN

Sayı:8 1 Ekim 1997
Fiyat: (KDV Dahil) 100.000 -TL

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!..

ZAFERE KADAR DEVRİM!

KURT-TÜRK HALKLARININ MUCADELE BİRLİĞİ

Eğer iki halkın mücadele birliği her düzeyde sağlanamıyorsa, bunun temel nedeni, Kurt ulusunun ayrıntılı haklarını bir ilke olarak daima önce savunulmasıdır.

SyE:3

SOSYALİZM KAZANACAK

Birbirine küçük ama önemli bir düğüm noktalandığı insanlık. Ve bu üç küçük ülke, bu üç büyük halk, sosyalizmi koruyacaklarını, ne pahasına olursa olsun sosyalizm yollarında ilerleyeceklerini açıklıyor da.

SyE:6

YENİ SAVAS GUCLERININ HAZIRLANMASI ÜZÜMUNE

En geniş kitleleri bu gütlemeğe uğruşu günün en acil devrimdir. rinden uzak halklarının mücadele birliği, si-devrim temellerine uygun olarak gelişmiş bir devrim olarak da mücadele birliğinin sağlanmasını temellerini döşerdir.

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günülik Sosyalist Dergi
Yıl: 8 / Sayı: 8 / 1 Ekim 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Kayıtları

Yurtdışı
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık 2.000.000 TL.

Yurtiçi
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM.

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1947 80000 852274

Adres
Hubyar Mah.
Cemal Nadir Sok.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:33
Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1030 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhof Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

...suzun bas.
...filistin devrimi bir i
...lyer. On yıllar boyu Ortad.
...İhtilaldiran Filistin devrimi c
...tin devrimine yalnız İsrail Syyo.
...devletleri de uyarı alçılar. devrim
...ter. Arap ve Siyonist burjuva egemen

SUNU

Değerli Okuyucularımız,

Devrim için DEVRİMCİ EMEK'in geçen sayısında Eylül etkinliğininin açıklık-
ta olduğunu görmüştünüz... 1 Eylül 1990'da kurulan TRKP/LENİNİST'in 7 yılı
geride kalması, 8. mücadele yılına methaba denimisi. Bu önemli gün nedeniyle
Türkiye ve Kürdistan proletaryasına yönelik tanıtım etkinlikleri de dergimizin
sayfalarına yansımış. Gerek ideolojik-pratik gerekse pratik etkinliklerden ol-
dukça rahatsız olan burjuvazi tepkisini göstermekte geçkenimdi.

9 Eylül akşamı başlayan ve 10 Eylül günü de süren bir operasyonla 6 ay bas-
ılarak, okurlarımız ve dergi çalışanlarımızın 5 kişi gözaltına alındı... Elbette ki
parti kadrolarına ve savcılığınna ulaşamamasının öfkesiyle bir kez daha okur-
lar ve gazeteciler saldırıya uğramış. Dergimizin Genel Yayın Yönetmeni K. Önder
İL tutuklanarak Metru Cezasine gönderilmiş, diğer 5 okur ve çalışanımız
12.09.1997 günü serbest bırakılmışlardır.

Yine bu süreçte sistemin çıkışsızlığını bir ürünü olan ve milyonlarca öğrenci-
nin geleceğini karartan eğitim dönemi büyük bir kaosla başladı... Sistemin
can simi gibi yaptığı bu kaos, karmaşa ve terdide ediliş ortamı onları kurtar-
mayacağı gibi, yoksul halk kitleleri, işçi ve emekçilerde hüngür sızmalarına
yol açtıysa devam ediyor. 'Kutsal Devlet' niteliğine muğlaklaşırken, burjuva
ideolojisinin çirkef görüntüsü yığınların gözünde giderek netlik kazanıyor.

Maşak kurucularında, hastane kapılarında ölmekten, foto, foto, sayısal foto
ve garip kurucularında umut dikilmeye, yönlüklerden eklemek toplamak-
tan, gazlık yığınlarından imiharlara kadar toplum büyük bir kaosun pençesinde
dalgalanıyor. Bir taraftan işkenceciler, katliamcılar, uyuturucu taciratinde tah-
kiyeler ve beraatlar yaparken, diğer taraftan siyasi tutuklular hücrelere tıkılarak
mırt edilmek isteniyor. Burjuva demokrasinin açıkları, demokresi kağıdını
yücekte dursun, en temel insan hakları bile tek tek yok ediyor.

Nereye kadar sürebilir ki bu keşmekeş? Ya da ne kadar sürebilir?

Devrim için DEVRİMCİ EMEK

ACIKLAMA: Dergimizin 7. sayısında Savunma Ayıdır. İmzasıyla ya-
yınlanan 'Kürt Ulusal Sorunu Ve Ulusal Kaderini Tutarı Mahkûs'
başlıklı yazı, Yayın Kurulumuzun anlayışından geçmediği halde,
benzer bir yazıyla karıştırılması sonucu yanlışlıkla yayımlanmış-
tır. Yazıda ki bazı nitelenseler görüş ve düşüncelerimizi yansı-
tmamaktadır. Tüm Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK okurlarından
özür dileriz.

YAYIN KURULU

BASINA VE KAMUOYUNA

Kapitalist toplumun içinde bulunduğu ekonomik, toplumsal ve siyasal
kriz derinleştikçe, sistemin saldırıları da pervasızlaşıyor. Bu saldırılarda
özellikle devrimci ve demokrat insanlar üzerinde yoğunlaşıyor.

En son Devrimci Emek çalışanları, okurları ve Genç Ekin Sanat Mer-
kezi çalışanlarının evlerine yapılan baskınlarda bunun örneğidir.

10.09.1997 günü gece yarısı İstanbul Terörle Mücadele Şubesi elçileri
tarafından yapılan ev baskınlarda Devrim İçin DEVRİMCİ EMER der-
gisi Yayın Yönetmeni K. Önder İL, Muhabiri Özkan Kuru, okurları Gökba-
har Kader, Türkan Özleç ile Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı Nurettin
Temel, Tiyatro ve Bale sanatçısı Aylin Gündoğan, gülsuna alınarak TMMB
Tme götürülmüşlerdir. Bir çok psikolojik ve fiziksel işkenceden sonra
12.09.1997 günü Beşiktaş DGM savcılığınna çıkarılmışlardır. Devrim İçin
DEVRİMCİ EMER Yayın Yönetmeni K. Önder İL, tutuklanmış, diğer 5 ki-
şi serbest bırakılmıştır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ ENGELLENEMEZ!

Mücadele Birliği Platformu

KÜRT – TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Sloganlaştıran bu görüş, iş olarak Kürt Ulusu'nun kendi geleceğini kendisinin belirlemesi hakkını içeriyor. İki halkın mücadele birliği, UKKTH ulaşılmadan, kavranamaz. Mücadele birliği, Kürt ulusu'nun sınıfsal kurtuluş mücadelesinin başarılmaya düğünce-sinden doğmuştur. Bu nedenle, Kürt-Türk halklarının mücadele birliği, Kürt ulusu'nun örgütlüğüne, kurtuluşunu hedefliyor.

Ülkesi Türkiye'nin de içinde bulunduğu dört devlet tarafından bölünmüş ve her parçası ayrı ayrı ilhak edilmiş olan Kurdistan'ın ilhak ve işgaline karşı çıkılmadan, Kürt ulusu'nun örgütlülüğünden yana olunamaz. İlhaka karşı çıkmak, Kürt ulusu'nun bağımsızlığından yana olmak, yani bağımsız devlet kurma hakkından yana olmak demektir. Kürt ulusu'nun bağımsız devlet kurma hakkını savunmadan, UKKTH boş bir söz olarak kalır. Çünkü ilhakilara karşı çıkmak, ezilen ulusların, kendi geleceğini kendisinin tayin etmesi hakkını savunmak, bağımsız devlet kurma hakkının tanınmasına kadar vurulmadan, kırık burjuva bir istek olarak kalır. Kürt ulusu'nun ayrılıp, ayrı bir devlet kurma hakkı koşulsuz olarak savunulmadan da iki halkın birlihte mücadelesinden söz edilemez.

Proletarya enternasyonalizmi ilkesi UKKTH savunulmadan da boş bir söz olarak kalır. Proletarya enternasyonalizmi, uluslararası proletarya hareketinin dayanışması ve birlihte mücadelesini içerir. Bu iş, ezilen ulusların, ulusal geleceğlerini belirleme haklarını tutarlı olarak savunulması gerektirir. Ezilen ulusun örgütlülüğü için mücadele edilmeden, proletaryanın ve halkların mücadele birliği hiç bir zaman gerçekleşemez. Kürt-Türk halklarının mücadele birliği, Türk proletaryasının ve halkının, ezilen Kürt ulusu'nun ayrılıma hakkını savunarak, ortak mücadeleye geçmeyi hedefliyor. Egemen ulusun proleterleri ve komünistleri, ezilen Kürt ulusunun ayrılıma hakkını tutarlıca savunmadan, Kurdistan proletaryası ve emekçileri ortak mücadeleye çıkılamaz.

Türkiye proletaryası ve emekçi halkları,

Kürt halkı ile ortak düşmana karşı birlihte mücadeleyi istediğine göre, bu demektir ki, Kürt ulusunun ayrılıma hakkı bir ilke olarak kabul ediliyor. Yani, iki halkın mücadele birliği, bu ilkeyi hayran çeriyor. Eğer iki halkın mücadele birliği her düzeyde sağlanamamışsa, bunun temel nedeni, Kürt ulusunun ayrılıma hakkının bir ilke olarak daha önce savunulmamasıdır. Egemen ulusun proleterleri ve emekçileri için bu konuda enternasyonal davranış, Kürt ulusu'nun ayrılıma hakkını koşulsuz ve tutarlı olarak savunmaktır.

Ülusal sorunda leninist yaklaşım TKEP/Leninist Program'da açık biçimde ortaya konuyor: "2. ULUSAL SORUN.

1- Kürt ulusu, bağımsız devlet kurma dağında, kendi geleceğini kendisi belirleme hakkına sahiptir.

2- Tüm ulusal topluluklar, kendi geleceğlerini kendileri belirleme hakkına sahiptir.

3- Tüm ulusların ve ulusal toplulukların tüm hak eşliğiğinden sağlanması; resmi dil zorunluğunun kaldırılması; yasa, hukuk ve ulusal baskının tüm ideolojik biçimlerine karşı mücadele."

Leninist ulusların kendi geleceğlerini kendilerinin belirleme hakkı ilkesi TKEP/Leninist Program'da bu kadar net ve açıktır.

İki halkın mücadele birliğindeki 'birlik' yönünü açıklayalım.

Kürt halkını, Türk halkını ve diğer halkları ortak düşmana karşı, ortak mücadeleye (mücadele birliğine) zorlayan nesnel koşullar var. Nesnel koşullar uzun bir tarihî süreç içinde hazırlandı. Bunun başında, Kurdistan'ın ilhak edilmesi (politik-toprak ilhakı ve ekonomik olarak gelir ilhak edilmiş bir Kurdistan ve ezilen ulus durumuna getirilmiş Kürt ulusu, süreç içinde Türkiye'nin iç pazarına dahil edildi). Türkiye pazar ilişkileri aracılığıyla da uluslararası kapitalist pazar ilişkilerine sokuldu. Bu ekonomik-toplumsal süreç içinde Kürt köylüsü ve kent insanı kendi toprağından koparılarak, Türkiye'nin kapitalist kentlerinde ücretli emekçi olarak çalışmaya zorlandı. Kapitalizmin ha-

tin alanlarla egemen olmasıyla farklı uluslardan işçiler aynı kapitalist işletmelerde çalışmak zorunda kaldılar. Ortak proleter yaşam, kendi doğasına uygun olarak sendikalarda ve sınıf mücadelesinin bir-çok alanında ortak davranma eğilimini yarattı. Doğmuş olan koşullar ve proleter eğilim, iki ilke proletaryasının aynı ekonomik-toplumsal örgütlerde örgütlenmesi ve ortak olarak mücadeleye atılmasıyla yol aldı. Aynı sınıfsal temeller iki ilke proletaryasının ve halklarının mücadele birliğinin sağlanmasını güçlü zeminlerini sağladı.

Farklı ulus kökeninden proleterlerin ve halkların mücadele birliğini zorunlu yapan başka bir gelişme de politik alanda yaşandı. Türkiye tarihsel olarak Küney Kurdistan'ın ilhak edilmesi sürecinde, Kurdistan kendi ayrı mücadele ve devrim dinamizmine sahipti. İlhaka karşı on yıllar boyunca süren isyanlar, ayaklanmalar ve halk hareketleri ortaya çıktı. Bu yıllarda iki ülkedeki emekçilerin ortak davranışları hiç bir biçimde azanılmıyordu. O zamanki komünistler, Kurdistan'ın ilhakı sırasında, TC'yi desteklediler. Üstelik bu sosyal yasa politikalarını 'ilericilik' adına yaptılar. Kürt halkının 'Türk solu' güvenliği bu dönemde başladı. İki ülkede, proleterlerin ve halkların devrim dinamizmi uzun süren ayrı yürüyüşten sonra, ancak kısmi olarak 60'lı yıllardan sonra başladı. Esas olarak da 70'li yıllarda olgunlaştı. Bu dönemde özellikle işçiler aynı örgütlerde ortak olarak mücadele ettiler. Politik alanda durum, işçilerin kendi aralarındaki sınıfsal ilişkileri kadar sıkı değildiysen de, yine de, iki halkın mücadelesi pek çok noktada aynı yürüyüş koluna girmiştir. İki halkın mücadele birliği en yüksek düzeye 80'den ve 80'den sonra ulaşmıştır. Bu gün bu alanda ulaşılan düzey, iki halkın ortak mücadelesini daha ileriye götürecektir niteliklere sahiptir.

İki ilke proleterlerinin mücadele birliği, ekonomik temellere uygun olarak gelişmiş ve politik olarak da mücadele birliğinin sağlam sınıfsal temellerini doğemiştir.

Ne var ki, iki halkın mücadelesinde birliğini yalnızca tarihi ve ekonomik nedenlerle açıklatmak yeterli değildir, ikna edici değildir. Mücadele birliği politikası yalnızca tarihsel nedenlerden yola çıkmaz, esas olarak iki halkın kurtuluşunun zorunluluğundan yola çıkar. Türk tekelci sermayesi ve şoven-faşist devlet yalnızca Kürt halkının kurtuluşunun önünde engel olmaktaki kalmayıp, Türk halkının ve bütün halkların kurtuluşunun önünde de engel olmaktadır. Aynı ve ortak düşmana karşı bütün halkların mücadelesinde birliği, kurtuluşun zorunlu kalmasını ilave eder.

İki halkın mücadelesinde birliği çeşitli biçimlere bürünebilir. Bırınabilir diyebiliriz, çünkü, bu konuda önceden ortak mücadeleleri tek biçiminden söm etmek, gelişmelerin gerisinde kalmak demektir. Gelişme mücadelesinin pek çok biçimlerini karşımıza çıkarabilir. Birlik biçimlerinin farklı farklı örnekleri karşımıza çıkabilir. Bu nedenle, birlik biçimlerini önceden belli örneklerle sınırlamak doğru değildir. Biz bunlardan en etkin ve zorunlu olanı üzerinde durabiliriz.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin birleşik cephe biçimiyle bir araya gelmesi, ortak devrimci biçimin en iyi örneği olur. Birleşik cephe içerisinde örgütler varlıklarını korudukları gibi, sınıfların da bağlarını ortak hedeflere dayanacağından bu örgüt biçimi halkların birleşik mücadelesini daha ileri götürür.

Birleşik devrimci cephenin bir devrim cephesi olması gerektiği de bir zorunluluktur. Ancak bir devrim cephesi halkların kurtuluşuna götürülebilir. Ancak, bir savaş cephesi ortak düşmanı yenilebilir. Ancak iki halkın ve bütün halkların millîtan ittifaka zafere geçirecektir. Yani iki halkın mücadelesinde birliği temelindeki birleşik devrimci cephe, millîtan, savaşı ve silahlı mücadeleye dayanmalıdır.

Silahlı savaş halkların kurtuluşunun tek yoludur. Silahlı savaş yolu, devrim yoludur, iktidar yoludur, azatlı yoludur. Bütün ülkelerin yakın tarihinin kanıtladığı bu gerçekçi Kürt halkı bütün mücadele tarihi boyunca ve özellikle de silahlı mücadeleyi en yüksek düzeye çıkardığı son 16 yıldan sonra bir kere daha kanıtladı ki, silahlı savaş ulusal-sosyal kurtuluşun tek doğru yoludur. Bu gerçekçi birleşik cephe tarafından da benimsenmelidir. Silahlı savaşa dayanmayan, halkların silahlı savaşın daha yetkin ve ileri düzeye çıkarmayı hedeflemeyen bir cephe, görevini yapamaz ve süreç içinde çözümlenir-gider. Yalnızca devrimci mücadele yöntemlerini ve araçlarını temel alan halklar kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Kürt-Türk halklarının mücadele birliğinin güncel devrimci anlamı ne demektir?

Kürdistan'da ve Türkiye'de yıllardır devam eden devrimci durum ve son derece şiddetli bir savaş yaşanıyor. Türk devleti bütün askeri ve ekonomik gücünü ortaya koymasına rağmen, üç savaşı kazanamadı. Yaşamayan bir üç savaştır. Ne karşı-devrim güçleri bu savaşı kısa sürede bitirecek güçte değildir, ne de Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri savaşı kısa sürede kazanma durumundadır. Savaşın devrimci güçler tarafından kazanılması, Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin, savaş güçlerini birleştirmelerini bekliyor, dayatıyor. İki halkın mücadele birliği, pek çok alanda, uzun süredir yaşanmakta birlikte politik plandaki mücadele birliği ise henüz sağlanabilmiş değil, ancak daylar hergün bunu zorluyor ve gerçekleştirmeye doğru yürümlüyor.

İki ülkedeki devrimci hareketin gelişme tarihi irdelendiğinde politik plandaki ayrı yürüyüşün hikayesi öğrenilebilir. Türkiye ve Kürdistan devrimci nesnel, ekonomik, tarihi nedenlerle ortak devrimci dinamizme sahiptir. Ne var ki, Kürdistan devriminin ayrı

durum ve Türkiye devriminin hermafroditi sonrası ki sonucu, iki ülkedeki devrimci güçlerin, mücadelesinin mantığını dayattığı bu zorunluluğa uygun davranışlarıyla belirleşecektir.

Birleşik devrimin en dinamik bileşenlerinden Kürt halk hareketi, 90'den sonra sabağa geçerek, Kürdistan devrimini yönlendiren güçlü bir dönüşüm başlattı. Kürt halk hareketi, yalnızca Kürdistanı sabağa kaldırmakla kalmadı, Türkiye devrimine de büyük bir ivme kazandı. Halk hareketi kendi gücü ve dinamizmi ile sınırsız gereken düzeye ulaştı, daha ileriye, finale girmesi ise, Türkiye devrimini de her bakımdan birleşik davranışına bağlandı. Türkiye emekçilerinin devrimi de kendi başına finale ulaşamaz. İki halk için ayrı ayrı final yoktur; devrimin finali ortak olacaktır; final iki halkın mücadele birliği temelinde gerçekleşecektir.

Bu gerçek bir iki ülke devrimci güçleri tarafından görülmeye başlandı; daha önceden teorik bir örgüt ile bunu gerçekleştirmeye yığınla gitti. Devrimin kendisi eğitici-öğretici rol oynadı. Madem ki, iki halkın mücadele birliğinin birleşik devrimin ve halkların kurtuluşunun safesi için bir kalıplaşma görevi gördüğü kabul görmüştür, o zaman şimdiki yapılmaması gereken devrimin yasalarını uygun davranışlardır. Bu noktada, özellikle, iki halkın mücadele birliğinin hiç bir biçimde sosyal-reformistlerle bir birlik olmadığı açık olarak kavranmalıdır. Çünkü mücadele birliği, egemen güçlere karşı bir savaş hareketidir. Pratikte, devrimci güçler tarafından yıllardır yürütülmekte olan ilan edilmiş savaştır. Halkların savaş temelindeki millîtan ittifaki ise, mücadele araçlarını dışlar. Hiç bir şekilde kavranmaz. O halde iki halkın mücadele birliği için aşın araçların, işlenişin kriteri, sosyal reformistlere karşı sıkı tavrıdır. Reformist hareketle yürümek demek, devrimci mücadeleyi, halkların kurtuluş cephesini öldürmek demektir. Halkların istemli mücadelesini güçlerin birliğidir.

Daha önceleri, iki halk devrimci mücadelesine birlikte birleşmeyi hedefleyen Kürt-Türk halklarının mücadelesinde birleşik sloganı, devrimci durum ve üç savaşa birlikte, diyalektik bir gelişme gösterdi ve şimdiki koşullarda iki halkın savaş kazanmaya ve devrimci gerçekleştirmeye yönelme görevini üstleniyor. Birleşik devrimin bu devrimci sloganı, devrimin final noktasında birleşmesi gereken bütün devrimci güçleri birleştirip, hedefine varmayı amaçlıyor.

Kürt-Türk halklarının mücadele birliği temelindeki Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerini birleşik savaş cephesi günümüzün ana devrimci olayı olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

**O zamanki Komünistler,
Kürdistan'ın ilhaka
sirasında,
TC'yi desteklediler.
Üstelik bu sosyal-şoven
politikalarını "ilericilik"
adına yaptılar.
Kürt Halk'ın,
'Türk solu' güvensizliği
bu dönemde başlar.
İki ülkede,
proleterlerin
ve
halkların
devrim dinamizmi
uzun süren
ayrı yürüyüşten sonra,
ancak kısmi olarak
60'lı yıllardan
sonra başlar.**

edici "ulusal" özellikleri politik plandaki örgütlenmelere yansımış ve sonuçta Kürdistan'da, Türkiye devrimci hareketinden ayrı, politik örgütlenme ortaya çıkması ve ayrı yürüyüşüne devam etmiştir. Aynı kollarından yapılan yürüyüş, an sonunda, mücadelesinin mantığı sonucu, aynı kanala akarak ve birleşmek zorunluluğu ile yüz yüze gelmiştir. Kür-

KÖLELİK EĞİTİMİNE HAYIR

-I-

Cumhuriyet tarihinin en büyük en önemli reformu olanlık toplumun gündemine oturtulan 8 yıllık temel eğitim yasası, sistemin diğer gündem yasalarına benziyor. Aynı kavramak ve anlamak için elbette ki sistemi ve işleyişini iyi tahlil etmek gerekir. Bu anlamda, toplumun genel bilimsel sistemin ideolojisiyle kirlenmiş olduğu için sistemin yapıtlarına algılanması oldukça zor. Ancak bu türkenin aydınları, entelektüelleri, hele hele de sosyalist oldugunu iddia edenleri, her nedense gözlerini perde imişçesine sistem politikalarının peşine takılmaktan kendilerini alamıyorlar. Tabii bir sonuçtur ki aydınların, entellerin ve Kemalizm'in etkisinden kendilerini arındıramamış olan sosyalist geçinçenlerin bilinci ve tavır böyle olunca, genel bilimsel sahip toplumun sorununu çözümler kavranmasında da imkânsız gibi görünüyor.

Bu konudan hareketle acaba, her ekonomik üretim ilişkilerin mutlak bir siyasal üst yapısı olacağını yazmaya gerek var mı? Eğer bu değişmez bir dipalektik kuralsı ki öyle, o zaman siyasal üst yapı, üretim ilişkilerinin bu ulmasını önlemek için, yaşamın her alanında, mevcut ekonomik üretim ilişkilerinin yapısına ve karakterine denk düşen politikalar üretmek ve uygulamak zorundadır.

Eğer ülkede uygulanan ekonomik ilişkiler, kapitalizmi üretim ilişkileriyle, doğadedir ki yaşamın bir parçası olan eğitim de bu üretim ilişkilerinin politikalarıyla biçimlenmektedir. Bunun aksi ancak, üretim ilişkilerinin dağıtılmasıyla mümkündür.

Bu bilimsel gerçekliği bu ülkedeki düşüncüler, aydınlar, sosyalistleri bilmez mi? Bilir. Fakat mevcut aymazlığın sebebi nedir? Bunu tek ritimle de açıklamak mümkün, ancak daha anlamlı olmasın istediğimizin sorununu bütün yönleriyle ele alacağız ve inceleyeceğiz.

Bütün sınıf toplumlarında olduğu gibi, yaşadığımız çağda da bu çelişki emek-sermaye çelişkisidir. Sermaye sınıfının kendi ideolojik yapıtlarına karşı, emekçi sınıfın ideolojik mücadeleyle yanıt vermesi bir sorumluluktur. Emekçi sınıf bu sorumluluğun gereklilerini yerine getirirken örgütlenmelerle ve kurumlarıyla hareket geçiş.

Bu genel doğruları ortaya koyanlardan sonra, yaşanan süreçte ortaya çıkan tavırların genel doğrulara denk düşüp düşmediğine bakalım.

Eğitim alanında ki üretim toplumun tamarına işlenmiştir ve etkiler. Toplumdaki her birey, yaşadığı her gün ve her an birşeyler öğrenir veya eğitim alır. Bu etkinliğin

yaşlı-cinsiyetle-sınıf veya katmanlarla bir ilgisi olmaz. Ancak öğrenme ve eğitilme etkinliğinin yaşa-cinsiyete-sınafa yada sınıflı katmanlarla keldedikleri yanıt verip vermemesi asil tartışılabilir konudur. Zaten sorun tam da bu noktada kendisini dayatıyor.

T.C. kuruluğu gündem bu yana, farklı dönemlerde kendi ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik farklı farklı eğitim nesnet ve programları oluşturdu.

Cumhuriyetin ilk yıllarında Avrupa alfabeden, Latin alfabesine geçiş. Ardından üç yıllık eğitim. Eğitimi kadrosunun oluşturulması ve pratik olarak teğşöh üretimine yönelik kalifiye eleman yetiştirmeyi hedefleyen Köy Kretitüleri... Asimilasyonu hedefleyen, ulkuda vatandaşlar yetiştirme amaçlı "Yatılı Bölge Okulları"... Ağılve üretimden, fabrika üretimine geçişte teknik bilgi ve kamu iktisadi ve işletme becerisi eksikliğinden üniversiteye yönelik... Kalifiye bant üni üretim işçisi ihtiyacıyla Meslek Yüksek Okulları gibi bir sürü uygulama geldi ve geçti. Elbette ki yaşanan bu eğitim süreçleri sistemin ihtiyaçlarından kayıtsızlanıyordu. Ancak bir taraftan sistemin üretken insan ihtiyacı karşılanırken, diğer yandan da bilimsel, eğitimsel, okuma-yürlüyle sınıfın tabii ve mücadelesini öğrenen bir kuşakta yetişti. Yetişen bu yeni kuşak, kendini irademi dışında biçimlendiren sisteme karşı baş kaldırmaya başlayınca da, darbeler darbeler izledi. Sistem kendi yaşam biçimini artık eğitimle birlikte zor kullanarak dayatmak zorunda kaldı... Üniversitelerde, Liselerde ve hatta günümüzde orta okullardaki polisi ve tedbirlerin gerçek amacı budur. Ya kapitalist üretim ilişkilerinin yaratıldığı yaşam biçimini öğrenecekken, ya da okuma ve eğitim alma hakkını kullanamamamızın... 70'li yıllar böyle geçti... 12 Eylül 90'le birlikte üretim ilişkileri tekelleşmeye başınca, teknolojiyi öğrenen, kullanan fakat demokratik hak ve özgürlükleri savunmayan bir toplum yapısı, tekellerin tek hedefiydi. Kısaca 70'li yıllar da politikası oluşturulan ve yavaş yavaş uygulamaya konulan, 90'le birlikte hımla inşa edilen insan kursları, imarın haricler, ilahiyat fakültelerindeki yaygınlik işte bu ihtiyacı önlemlerle ortaya çıktı...

1973 yılından bu yana 8 yıllık temel eğitimin politikaları oluşturulmuş olmasına rağmen 1997'ye kadar bilimsel olarak uygulamaya konulmamasının altında yatan ana etmen, henüz sistemin, üniversite, şikretin, bu dünyadaki zenginliklerimize, hayali öbür dünyadaki zenginlikleri yegleyen çağdaş dü-

ğüncelelere sahip bir toplum yaratamamış olmasıydı. 90'li yıllar bu sındırılması ve iradeleri ipotek altına alınmış toplum yaratma yıllarıydı. Bir taraftan eğitim sektörü hızla özelleştirilerek sınırlı, okul kapıları işçi-emekçi çocuklarına yavaşça kapatılmaya çalışılırken, diğer taraftan, ekonomik alt yapı, üretken öteneklerden dışlanarak işleri bölünmesinden ve özellikle de gerici tekel ve sermaye gruplarının oluşturulan dini eğitim kurumlarının hedefi, hatta istisna olarak verilecek yüksek halk çocukları yönlendirildi. Bu yöntemle milyonlarca genç, ucuz emek gücü olarak yetişti. Bu ucuz emek gücünün üretiminde yarattığı artı değer, yani bir sermaye grubu (MÜSLAD) yarattıca, tekelci sermayenin de götü olan TÜSİAD artık dini eğitimin kendisi için yararlı olmaktan çıktığını gördü ve 8 yıllık eğitim tartışmasını gündeme otarttı...

Sınıflar arası siyasi sınıklar savaşının en geçerli silahı "ZOR" dir... Devrardaki sınıf kendi sorununu yine kendisinin örgütlediği orta-pollu ve diğer militanist kurumlarca uygulandı. Zaten 8 yıllık eğitim dayatılmasını MGK'nın baş gündemli olması bu anlamda teselli değil, asil görevi ve sorumluluğudur. MGK'nın yapısı oluşturulmuş amacın gereği tekelci kapitalizmin her kurumun olarak bu asil görevini yapmasında hiçbir çarpıklık yoktur. Olmazsa... Ancak işçi ve emekçi sınıfın örgütleri olan sendikaların MGK kararlarını desteklemesi, hatta 8 yıllık eğitim konusunda MGK kararlarına itiraz etmesi köymüş düşündürümlüdür...

TURK İŞ ve DISK'in destek imzalarıyla, imza koymasın bile yazılı ve sözlü açıklamalarıyla KESK'in olumsuz desteğinin nedenden itibaren duracağı... Elbette ki bu incelememiz, TURK İŞ, DISK ve KESK organlarının yönetimine yansıtmış siyasal düşüncelerin de içinde bulundukları durumu irdelememizi zorunlu kılacaktır.

Bizler Emekçi Kamu Çalışanları ve Devrimci İşçi Komiteleri olarak, yaşamın hiç bir alanında ki siyasal yapıtlarını sistemden bağımız olarak ele almıyoruz. Biliriz ki; Sistemi ve ideolojisi kavrayamayız, ona karşı mücadele de edemeyiz.

**8 YILLIK TEMEL EĞİTİM
ALDATMACASINA HAYIR!**

YA ÖZGÜR YAŞAM YA KÖLELİK!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

EMEKÇİ KAMU ÇALIŞANLARI
DEVİRİMCI İŞÇİ KOMİTELERİ

ren, iki ayrı yolda ilerleyen iki Kore vardır. 1850 yılında, bizzat Pentagon kaynaklarından da itiraf edildiği gibi, gerçekler ters yüz edilerek, Sosyalist Kore'ni Güney'e sıldırıldığı iddia edilerek, sosyalist Kore'ye emperyalist saldırı olur. ABD; tüm Kuzey'i ağır bombardıman uçaklarıyla yıkması uğratır ve Çin sınırına kadar Kore yarımadasını hükümlü işgal eder. Kore halkı teslim olmaz ve Kim İl Sung önderliğinde savaşı. Bu zorlu savaştan zafere çıkar yığıt Kore halkı. Tarihte ilk kez olarak bir halk, modern teçhizatlarla donanmış bir orduyu yenilgiye uğratmıştı. ABD ordusunu gelecekte pek çok daha başarıya gelecekte olan yazgı. Kore'de kurulmuş oluyordu. Türkiye'nin de aralarında bulunduğu emperyalist çaput ordular, kayınaklarıyla Kuzey Kore'ile nektühter.

Yığıt Kore halkı, bu büyük savaş sırasında aç ve açta kalması; kışın dondurucu soğuklarda mağazalarda barınması; ölmekteki az miktarda olan buluntaları ve tüm ürünlerini birbirleriyle paylaşmıştı. Bu zorluklar içinde kazandıları safeti. Yıllar sonra, bu kez savaş dağıt ama sel ve kırsal felaketleri sonucu açlık kapaya dayandığında, aynı paylaşma duygusunu ve sebatkarlığı sergilemekten geri durmadı. Yiyecek stokları tükenmiş ve elde az miktarda buluntalar kalmıştı. Emperyalist dünya hemen iğrenç yalanları başladı: "Halk yoksul ve aç, ama yetkililer sefil içinde." Bu durumdaki ülke, sosyalist değil de kapitalist bir ülke olsaydı, kışkırtıcı değeri önünde söylenenler. Her savaşta türeyen vurgunçuları, kara borsaçılar, ürünün fiyatı artacak diye açlık ve kargaşa serinme ve stok yapan kapitalistleri anlamak yeter söylenenlerin doğruluğunu kanıtlamak için. Ama burjuvazi, en uçukları alkışlarıyla veyarsanı ediyor. Sosyalist Kore yöneticilerine. Sosyalizmi suçluyor. Dix çöktürmemiş olmanın lanıyla suçluyor. Değil mi ki, sosyalizmi sarınamış da istareci olmuştu Kuzey Kore; "sosyalizmi diktatör ve bapörük olarak uyguladınız ve

sosyalist değerleri istemle yıkıldı bu yolda tutarı olarak sürdürdüğün" diyor Kim İl Sung değil miydi... Oyleyse cezalarını çekmeliydi bu kuzullar... Ya sosyalizmden vazgeçerlerdi, ya da ölüp gitsinler hepeli...

İşte bu mantıkla, "yürecek istiyorsanız teslim olun" diyor emperyalist dünya. Yok nükleer silahlarımız yok zaldırganlıkımız, sürekli dayatmalarla geliştirecek ABD emperyalizmi. Asıl aması, sosyalizmi yıkmak ve bunu hiç gösteriyor ABD. Ve tüm bu aşaklık girişimler karşısın-

cebellenen' sosyalist Kore'yle birleşmek için mücadele ediyor. Güney de komünist partisi bulunmuyor. Çünkü buradaki işçi ve öğrenciler, Kuzey Kore'deki partiler önder olarak kabul ediyor. ABD'nin kukla 'zengin' kapitalist Kore, yolsuzluk ve rüçvet saadallarıyla saralıyor. Devlet başkanı Kim Yang Sam'in oğlu bu suçlamalarla hapse atılıyor; hükümetin istifası isteniyor. İşçi sınıfı ve radikal öğrenci hareketi Hachchonyun. Kuzey ile birleşmek için sokak savaşlarına giriyor. Tüm bunlara rağmen kalemlerini tutan işçi kargaları sosyalist Kore'yi karalamayı sürdürüyor. Çıkarları uğruna milyonlar ölümle süzükleyen ABD'yi yere göğe sığdıramıyorlar. Çünkü bilsen ABD en onurlu ülkedir... Amerikan Con'isi, karşısında secdeye varılan bir züppedir...

Kore halkı azımsanıyor, açlığını paylaşıyor. Kore halkı doğaya ve emperyalist rakalları meydan okuyor. Kore halkı, saldırıya taraf değil, nükleer silahlar dahil pek çok konuda arızasıyla hazır; ama ölümle dalacağı koşullarda bile sosyalizmin altını oysak hiçbir anlamı kabul etmiyor. Çünkü Kore de sınırlı emeller yok. Halk kutlak ve safalet için değil, zengin ve para bahaları yok. Yoksul kapitalist ülkelerde bunlardan karahorsalar, halkın açlığı üzerinden "Voley yurarı" stokçular yok. Kore halkı binlerce hillekle, sosyalizmin kazanmaların bilincinde bu hillekle dayanabilmeye zorluklara. "Dix çöktürmemiş olsaydı, yığıtın övnek seğili" düşüncesiyle sürdürüyor mücadelesini.

"Emperyalistler için asıl açtın gün, Kuzey Kore'de sisteme karşı değil, tersine ONU DESTEKLEYEN gösterileri olmalıdır." (5)

Vietnam, sosyalizm yolunda istare eden ülkeler içinde, ekonomik durumu en iyi olan ülkedir. Kore ve Kuba ile karadastırıldığı da, fazla bir sorun yaşamadan yoluna devam ettiği söylenir. Buun burjuva basında haber olmamasından hale çıkarmak olası. Burjuva basının özelliğidir; bir yerde sosyalizm sorunlarla karşılaşmışsa, olayları manşet kullanır. Karalamalarla, yalanla, demagoguyla basının güceyi düşürmeye uğrar. İdeolojik bombardımanıyla beyinleri demora uğratma çabasına girer. (Yukarıda Kore arnığında bunu göstermeye çalıştık). Burjuva basın yalan ve demagogiye her zaman başvurur. Ama bazen de, eğer durum gerektiriyorsa, gerçekleri "stoku kompleksüyle boğuntaya getirir. Son dönemlerde Vietnam'u karşı susun kompleksünü uyguluyor.

Çok değil, daha üç-dört yıl önce, Vietnamlı komünistler yabancı sermayeye "sınırlı izin" çıkarttı. İzin, basını olaya geniş yer ayırmış ve "Vietnam da pazar ekonomisinin üstünlüğünü kabul etti" diye haberler yapılmıştı. "Çan ve burger imparatorluğu" elini otaya da sürmüş ya, perisi kolaydı artık... Vietnam da "kapitalizm yolumu" olsaktı... Hatıta ABD, Vietnam'da uğradığı hezetten sonra büyük etçilik düşüncesinde ilikisini kuruyordu ilk kez. Rambolun işe yaransamıştı ama, Sam Ammanan parçaları bitirecekti

**Ne ilginçtir ki,
kapitalist Güney Kore'nin eylemleri
(ki bunlar Güney Kore halkının
çoğunluğunu oluşturmaktadır.)
'sefalet içinde
ölümle cebelleşen'
sosyalist Kore'yle
birleşmek için
mücadele
ediyor**

da, burjuva basın, ayakta alkışlıyor haydut çetesini. Dünyanın bütün işçileri seşilip kalsenlerine, sosyalist Kore halkının kendü hükümetlerine karşı olduğunu yazıyorlar. Komünist ülkeleri aşaklık bir kapitalist iktidarına gibi gösterip, "halk açlığa mahkûm ediyor" diyorlar. Yalan ve keşşüneliğin birisi bir para... zarta gidiyor...

Oysa gerçekler bambaşka. AP ajansı, geçtiği haberde bildiriyor: "Komünist Kuzey Kore, az miktarda habubun ve diğer buğday ürünleri, Halk Değeri Komitelerine veriyor. Buradaki yardım işçileri, basını, açlığın azar azar battın halk arasında paylaşılacağı anlamına geldiğini söylüyorlar." (4).

Yığıt Kore halkı açlığı paylaşıyor. Ölümlü paylaşıyor ve direniyor. "Zengin Güney Kore ise işçi ve öğrenci eylemlerle saralıyor. Ne ilginçtir ki, kapitalist Kore'nin eylemleri (ki bunlar Güney Kore halkının çoğunluğunu oluşturmaktadır) 'sefalet içinde ölümle

bu işi. Tarihin mantığını anlamayanlar, tra-disyoncular değimin şartını. Hele ekono-mik politika tahakkük olana götülsün... 'Çöla ve burger' kapitalist yapar kökote sosyalist ülke... ABD, Ho Ançama çönk-larını öyle bir yandırmıştı ki, tarihe 'Vietnam sendromu' denen ve her sonraki siliğin başına gelen bir hastalık bırakmış. Unu-madı bu yenilgiyi. Gelen Hollywood'da ulnu-yu da ilham etmedi. Yentigim özetli Holy-wood filmlerinde olmak gibi, kapitalizm de ötürü 'çöla ve burger' ile olucaktı sosyalizm-den...

Ashada, serbest piyasa ekonomisini ay-yunmak, 'Pazar ekonomisine yönelmek' di-ye birşey yoktu ortada. Vietnam hükümeti, ekonomik güçlükler karşısında, yabancı ser-mayeye küçük bir 'öden' vermişti, hepöl bu... 'çöla ve burger' ile kapitalizmi gören insanlık, sosyalist ekonomiyi kendi içine ka-palı, kendine yeter bir ekonomi olarak algıla-makta. Feodalizmin köpük ekonomileri gibi sosyalizm de ulusal sınırlarla kapalı bir ekono-midir onlara göre (Önce, sosyalist ekono-miler arasında oluşan ilişkilerle bile kuşkuyla bakar, somutlaştırılır). Hiçbir zaman, hiç bir yerde, 'kendini içine kapamak' sosyaliz-min ekonomik-politiğin zorunlu bir sonu-cu ya da keyfi bir tercih olmasın. Sosyalist ekonomilerin içi kapanmalarına yol açan daima emperyalizm olmuştur. Bunu, sosyalist ülkeleri 'dünya pazarından' tecrit etmek ve ekonomilerini zor durumda bırak-mak için yapmıştır. Küba örneği anımsan-sun, Küba, hem ekonomik ambargoya, hem de ABD ablukasına (kuşatılmasına) maruz kalmaktadır.

Bilinir. Sosyalizm, görece uzun bir süre kapitalist ülkelerle yan yana bulunsaktır. Bu durum, ekonomik, kültürel, ideolojik... etkileşimlere yol açacaktır. Herada iki siste-min bir arada yaşayıp gütmelerinden, bir-birlerine karşı mücadele etmelerinden söz ediyoruz. Eğer sosyalizmin kazanacağına inanıyorsak, bunun, ancak kapitalizme yakını mücadeleyle olacağına da inanıyo-ruz. Sosyalist ekonomi, kapitalist ekonomiy-le yarışacak ve onu geçecektir. Ama sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadele yalnızca ekonomik yarıştan ibaret değildir. El-bette her sosyalist ülke, dünya halklarının kapitalizme karşı mücadelesini aktif bir şekilde destekleyecektir. Proletarya enternasyonalizmi bunu gerektirir. Ama aynı zaman-da, sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerle tar-lu ekonomik ilişkilere de girecektir. Hatta bazı dönemlerde, sermayeye 'ödenler' ver-mek zorunda bile kalacaktır. Lenin NEP döneminde, bunun bir örneğini göstermişti. Ama bugün sosyalist ülkelerdeki durum, NEP'ye uygulanabilir karşısında adı bile an-lanmayacak uygulamalardır. Özetimiz bir sosyalist yapıda, öden miktarda sermaye hiçbir şeydir.

Vietnam halkı, sosyalizme gönüllü bir bağ-lışlığı sürdürdüğünü geçişlerde yapılan te-çinlerde gösterdi. Halk, 450 temsilcisi olan seç-mek için satchığı (gü). Halk komitelerinin hüroları, büyük devrimci önder Ho Chi Minh'in restorleriyle ve 'Yapışın Komünist

Parti' yasılı pankartlarla süslüydü ve Komün-ist adaylar seçimlerden başarıyla çıktılar.

12-13 Temmuz tarihlerinde Küba'ya da-yarışmak için, 'Aya'dan Küba'ya Destek' kararı bir konferans düzenlendi. Konferan-sa 'Vietnam Barış, Dayanışma ve Dostluk Birliği' organına etti. 14 ülkeden yünden faz-la katılımcı vardı. (6).

Vietnam sosyalizm yolunda emin adımlar-la yürümeye devam ediyor. Bunun beveriyte, kahramanlıkla kazandığı özgürlüğün ve tutumculukları bir grupla elinden çıkarca-ğın düşünmek, bu anırtı başka basiret et-mektir. Vietnam halkı sosyalizmi öyle kolay kazanmadı. Korkunç acılar çekti. ABD sa-vaş makinesini yenmek için büyük kayıpları göze aldı. Önce sudan sonra, tüm sömürük serfları yok ettikten sonra, sosyalizmin olan-ca güçlüğüne tuttuktan sonra... Vietnam halkı kapitalist pislik çantısına geri dönme-ye asla razı olmayacaktır. ***

Sosyalizmi kararlılıkla savunan ülkeler içinde Küba'nın ayrı bir yeri var. Devrimin değerlerine göre daha kısa sürede (ve daha kolay) zafere ulaştıran Küba, emperyaliz-min, özellikle ABD emperyalizminin en fazla saldırısına uğrayan ülke oldu. Nelerle uğ-randı ki...

Özellikle ABD'nin kurumsuz dilimle sosyalist ülke ötek varlığını sürdürmek, ABD'nin 'arka bahçesi' için bir eşi kayna-ğı, kurutulmuş şingesi olarak daimik ayakta kalabilmek. Komünizm için ulanıyla 'im-kânızı gerçekleştirme'dir. Özetle sekiz yıldık varlığıyla sosyalist Küba, sosyalizm için özel bir yere sahip oldu. Özellikle politik karşı-devimler sonucu sosyalist ülkelerde yaşa-nan tahripeler döneminde, istisnasız bütün haklar Küba'da ödüklendi. Küba dayanabi-lecek miydi? Na haklılar adlatırdığı o güne kadar '61 fise kriz' arasında, termoriklikler silahlarla kavranıma, yok olmasına eğilime gelmiş, ama taviz vermemiği ABD emperyal-istleri. Sovyetler Birliği'yle sıkı dayanış-maya girmiş. Kongre' yasılı mektupta, Castro, 'düşman saldırıcağı ötürse, Sovyet halkları ilk saldırıya olmanın avantajını kul-lanmışlar, derken, kendi halkından çok Sov-yet halklarını düşürmüştü. Küba halkının ö-meye hazır olduğuna bildiriyeerde Küba nükler satchlar altında yok olabildi, ama Sovyet halkları bu durumda, emperyalist haydutların Sovyet ekonomisine saldırmasına fırsat vermeden karşılık vermeliydi. Özetimiz kıyasında bile yoldaş halkları düşürmeyi hi-lecek kadar enternasyonalist ruhla donan-mış Küba halkı. (7) Tüm zorlu dönemler-den başı dik çıkmış Küba. Ve şimdi, ücra-etin 1985'te oluşturulan sosyalist ülkeler, karşı-devrimci politik yönetimleri tahribatına uğruyordu. ABD ambargoya daha bir ağır-laştırmıştı. Bu ağır koşullara dayanabilecek miydi? Sosyalizm yolunda yürümeye devam edebilecek miydi? Herkes bu sorular eşliğinde yılmaz dönmüştü Küba'ya...

Politik karşı-devimlerin en antanan dö-neminde, Küba Komünist Partisi IV. Kong-recini topladı. Kongre, gelecek doğrultuyu seçiyordu. 10 Ekim 1991'de toplanan

Kongre'de, ülkenin ekonomik durumu, sos-yalizmin ulusal arası durumu vb. ele alındı.

'Şimdi bizim en önemli bir sorumuzdur: 'mızın' diyecekti, yoldaş Fidel. 'Bizim ölee-miz, batıma tek sosyalist ülkeli, batıma ta-mülukeli ve dayanışan bir kardeşlik' tel. sos-yalist ülke. Batıların bize duyduğu düşman-lık, baskıların ve ana istatistikimiz bu mey-dan okunmaya başlanabilir ve bayrakları-mızı yükseltmek tutulducağı yeteneğe olmasın-dır. Bir kez daha bu bayrakları, insan satch-ların tarhinde edalet ve insanlık için yükseltil-miş bu bayrakları savunmaya hazır olduğum-uzu ifade etmemizden kaynaklanıyor.

'Şimdi yabuz kendimiz için ve diğerlerimiz için mücadele etmiyoruz. Özetimiz (özet sö-mülükten, ezilen, sosyalist, aydınların satch-ları için mücadele ediyoruz.' 'Sorumluluğum-uz daha büyük'

(...)

'Sosyalist kamp herda yaşayacak ve Dev-yetler Birliği'ne yükselen sorunlar ortaya çıkmayacağı, bağlı olduğumuz ve özgül be-yunca bağlı olduğumuz satchlar kalelere sahip-tik. Şimdi bu satchlar hakları artık yok. Kendi kaleme bizi, tüm dünyada dayanışan destek-çileri, dayanışan hayranları, halklarımızın kah-ranlığına ve kardeşliğine hayran olan tüm insanlarla birlikte...' (8)

Küba'nı komünistler tarihsel görevlerinin bilincindedir. Özetimizden binen eşgüdü farkındaydılar. Soruların ve sosyalizmin sorunlarını tartıştılar. Küba'da sosyalizmin yaşamasının yollarını saptamaya çalıştılar. Sosyalizme sıkı sıkıya sarılmaya kararlı oldılar.

'IV. Kongre iy (tuzüklerle, devrimin en yüksek hedefimiz Küba'da sosyalizmin inşası olduğumuz, partinin faaliyetlerine emin birer hamamiz inşası yılmazın savunulmasını ve Küba ulusalının marşizmini, belirlenmiş ve Marti'nin idealizmi temel alan tek parti sis-temine kararlı biçimde sahip çıkacağımız, herşeyi her bırakmayacak bir aşkıktın ten-den belirlenmesi gereğini vurgular.' (9).

Olupuntaki güç koşullarda buylelerine hi-linçli ve hıylasına kararlı olarak çıkılma yo-la, Ekonomik ambargo ve abluka zaten sık boğaz ediyordu Küba'yı. Sosyalist bloğun ekonomik dayanışması ös ortadan kalkınca yük ağırlaşacaktı. Üstelik, bundan daha özetimiz ABD, devrimin zaferinden bu ya-nın sıkı hayale çekmediği yöneticilere bası-yuruyor, sosyalist Küba'yı yıkıma bedelliyor-du.

Küba sosyalizme yöneltil yöneltil Yankee emperyalizmi, Roma'nın özetimizleri gibi 'Kar-taca yıkılma' eşgüçleri başlıyordardı gü-ne... Ekonomik ambargo ve ablukayla yık-maya çalıştılar olmadı. Bizar bir çaput satch-ları örgütleyerek, 61 yıldık adayı istiklale kalktılar. 'Domuzlar Köyü' çıkartması' ola-rak bilinen bu girişim fiyaskoyla sonuçlandı. Aradan geçen otuz sekiz yıldık dokuz ABD başkanı gördü tarih ve her başkan, Küba sos-yalizmin omuzunu güdülele satchı. 'An mesele-

**Politik karşı-devrimlerin
en şaşaalı dönemlerinde
sosyalizmi savunmada gösterdikleri
yüreklilikle
tüm dünya ezilen halklarına
ve dünya
komünist hareketine
büyük moral
kaynağı olan
Küba, Vietnam
ve
Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti,
emperyalist saldırganlığın
boy hedefi
haline geldiler.**

siydi sosyalizmin geçmesi. Kendileri göçtü, ama sosyalizm hala ayakta.

Pentagon neler planladığını, neler yapmayı ki Küba'ya yönelik? Sabotaj, bombalama, suikast, sözlü ve görsel propaganda, zehirli ilaçlar, hastalıklar... (10). Bir türlü başarılamadı, ama asla vazgeçmedi. Pentagon'un aşajlık girişimlerine birkaç örnek verelim.

-ABD resmi kaynaklarından yakuz zamanda açıklandı: CIA, Castro'yu öldürmek için Amerikan mufyasına yüz elli bin dolar

teklif etmiş. Sam Giancana ile anlaşmış, 61'de girişim başlatmış olmuştuk. Herkesi terörizt ilan eden ABD, işte bütyesine terörizme hatıng bir illüstratör. Her tarafta pis işlerin altından çıkar. Yapmışığı alçaklık kalmas, ama her ne hikmetse hep başkaları terörist

olun.

-Küba'ya, kendi eğittiği pekçok sabotajcı gönderir. Mart ayında bunlardan Walter Van Der Veer isimli sabotör yakalandı. "İlginc" illüstratörde bulundu.

Merkezi ABD'de bulunan, Küba'lı karşı-devrimcilerin kurduğu, CIA ve FBI tarafından desteklenen, yönlendirilen "Brothers To The Rescue" (Kurtarıcı Kardeşler) adı örgüt, askeri tascılık ve Fidel'e suikast dahil, eylem yapmak için suzma girişiminde bulundular. Uçaklarla bu işe girişen karşı-devrimcilerin uçakları düşürüldü. (Hürriyet)

ABD tarım uçakları, Küba tarım ürünlerinin ekili olduğu tarlalara zehirli ilaç pıskırttılar. (Radikal)

Uluslararası Gençlik Festivali sırasında bombalamalar oldu. Son olarak Havana'da bombalamalar yapıldı, bir İtalyan turist öldü vb. vb. Burada sayamayacağımız kadar çok sayıda terörist eylem yapıyor/yaptırıyor Pentagon. Hatta alçaklıkta o kadar ileri gidiyor ki, çığıtlı hastalıklara yol açan vebasları yaymaktan bile çekinmiyor.

Ve Küba direniyor. Sosyalizm yolunda karneli adanlarla yürüme devam ediyor. Tüm dünya halklarının sevgisini ve desteğini alarak direniyor. O kadar ki, ABD'de atık sık Küba yanlısı gösteriler düzenleniyor, ambargoyu delme girişimleri artıyor. Hoş bir örnek verelim. Millard Harmon adında 71'lik bir iştiyar ABD vatandaşı, Küba'ya ilaç yardımı yapmak için işiri istiyor. Beddediyorlar. Bunun üzerine Millard 'dede', uçağına alıyor. Kostarika'ya götürmek üzere ilaçlar alıyor. Her nesil diyor ki uşak arzulanıyor ve bizim iştiyar Havana'ya zorunlu iniş yapıyor. Kılı gıtulmuş Küba'lı çarşakların bakını için ilaçlar orada bırakıyor. Tabii, ABD'ye döndüğünde hamentörükleniyor. Kimbilir, torakla meken işi nasıl da rahatlar koca iştiyarın...

ABD hükümeti, kendi vatandaşlarını bile ikna edemiyor Küba'nın yıkılmazlığına. Küba ya olan sevgi artıyor ve Küba direniyor. Emperyalist yağmaçlar kuduruyor, saldırganlaşıyor; Kore, Vietnam ve Küba halkları sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam ediyor. Hınyarın bütün ezilenleri bu halklarla birlikte nefes alıp veriyor onlarla aynı su ve sevinci paylaşıyor; onlara öykünüyor; onların direnmesini istiyor.

Emperyalistler de, aynı hassasiyetle bu halkları izliyor. Fakat onlar için bu halkların anlamı çok farklı. Emperyalist sancırganlar, onlara bakınca kendi sancırganları görüyorlar, kendi mezarlarını... Vahşi savaş çığıtları atıyorlar. İnsanlığın umutlarını yar yüzünden silmek istiyorlar. Bütün istiyorlar bu korkunç kabus. Biliyorlar, bu savaşta diğ ile tunc ile kazanılan her mevzi önemlidir. Biliyorlar, amadan her mevzi onların ölüm sancılarının çoğaltır. Türlü vahşetlere, alçaklıklara bu yüzden hayranıyorlar. Ama olmuyor... Bu üç küçük ülke, bu üç büyük halk, insanlığın geleceğini simgelediklerini bilinmeye dayanyorlar. Sosyalizm için, kendileri ve tüm ezilen halklar için direniyorlar. Dünya halkları bu yoldaş halkları selamlıyor, onlara tesniyor, sararıyor. Sosyalizmi savunuyoruz. Küba, Vietnam ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti halklarını savunuyoruz. Onlarla dayanışmasını gerçekleştireceğimizi savunuyoruz. Hımları seymozakla, mında savunuyoruz. Defendamos La Esperanza.

Notlar:

11. Dünya Üzeri Çin Halk Cumhuriyeti'nin sosyalizmi savunma konusunda önemli bir yönelimleri olduğunu; ÇKP'ye karşı yaklaşımların eleştirel olarak ve gelişmeleri izleyeceğimizi söylemiştik. (Bkz. TKEP/LENİNİST Belgeleri, ÇKP, Eylül ayında Kongresini topluyor. Bu gelişmelerden sonra, Çin'deki gelişmeleri ele alacağız. Şu anda komünistler ağırlık kazanıyor. Kongre durumu daha açık ortaya koyacaktır.

21. Cumhuriyet, 14 Kasım 1986.

22. SSCB'de 21 Ağustos 1981'de sosyalizm düşüncesinin girişimlerini başa çıkarmak için "Soyuz Grubu" adı verilen komünistler meclisinde bulunuldu. Ne yazık ki, meclisale başarısızlıkla sonuçlandı.

4). Workers World, 12 Haziran 1981.

5). ağı

6). ağı

7). Bu konuda, Fidel Castro ile N. Krupçev arasındaki mektoplaşmalara bakılabilir. Bkz. Dünya Sulu dergisi, sayı 7, Bahar-Yaz '81.

8). Küba Komünist Partisi IV. Kongre Belgeleri, s.16-18, Dünya Yayınları.

9). ağı, s.96.

10). Bu konuda Cino Colina'nın "Bitmeyen Tehlike" adlı makalesine bakılabilir. Makale, ABD'nin Küba'ya yönelik terörist saldırıları hakkında bilgi veriyor. Aynı eserde, s.91-94.

YENİ SAVAŞ GÜÇLERİNİN HAZIRLANMASI ÜZERİNE

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci hareketi günümüz koşullarında ilerleyebilmek, gelişebilmek için neleri ileriye taşıyacak? Bu soruya vereceğimiz yanıtı göre kitleler içinde örgütlenmenin yol ve yöntemlerini tespit edebiliriz. Ezilen yığınlardaki devrimci eğilim karadisini devlet güçleriyle girişilen çatışmalarda, yerel ayaklanmalarda ortaya koyuyor. Bu eğilim, iç savaşın katıksızıyla giderek daha sert ve yaygın bir biçim alıyor. Bununla, iç savaşın bazı karakteristik özellikleri karşımıza çıkıyor. Birincisi, toplum nüfusu, kendi içinde birbirine düşman iki kamp halinde bölünüyor: düzenden devletten yana olanlarla ona karşı olanlar. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisinde esas olarak düzen karşıtı, devrimci eğilim güçleniyor. Öte yandan tekelleşen sermaye de toplum nüfusunun her kesiminde kendi sivil-faşist kitle örgütlenmelerini yaygınlaştırmaya ve güçlendirmeye çalışıyor. Böylece, iç savaş, sadece devletle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasında yaşanan bir çatışma olarak karşımıza çıkmıyor; bununla birlikte toplum nüfusunun birbirine düşman iki kampla bölünmesi ve bu iki düşman kamp arasındaki çatışma olarak karşımıza çıkıyor. Proleter devrimci iç savaşın ve öte yandan burjuva karşı-devrimci iç savaşın tepeleri çıkıyor. Karşımıza çıkan bir başka karakteristik özellik de, yeni iç savaşın doğası gereği, bu iki düşman cephe arasındaki savaşın zor araç ve yöntemlerinin kullanılmasına olan eğilimin her geçen gün artması, zor araç ve yöntemlerinin artık başbaşa mücadele biçim haline gelmesidir. Burjuva karşı-devrimci iç savaşın başlaması, kendisini, faşist devletle Kürt ve Türk halklarına ve onların devrimci öncülerine karşı savaşında faşist terörün tek geçerli yöntem olarak kullanılmaya başlamasıyla göstermiştir. Bu süreç, faşist devletin, artık işçi ve emekçilerin her tür demokratik eyleminin üzerine toplu, mermiyle gitmeye, devrimci örgütlere yönelik operasyonların, ev baskınlarının, işkenede katliamların, adam kaçırmayı, köy baskınlarını, toplu tutuklamaları, vs. yaygınlaşmaya ve Kürt halkına yönelik katliamların, köy yakma ve boşaltmalarına, kasabaların vahşetin her türünü ayyu-

ka çıkmaya başladığı 80-91 döneminden baharlar. Burjuva karşı-devrimci iç savaş, o tarihlerden bu yana giderek daha yaygınlaşmış ve pervasızlaşmıştır. Buna karşılık, başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçi yığınların ve illegal devrimci örgütlerin mücadeleleri sürdürülmek bir yana daha da güçlenmiş ve giderek zor araç ve yöntemleri (bölge kullanımı devrimci safalarda yaygınlaşmaya başlamıştır. Burjuvazinin karşı-devrimci iç savaşına devrimci iç savaşla karşılık verilmiştir.

İç savaşın karakteristik özellikleri kavranmadan kitleler içinde örgütlenmenin yol ve yöntemleri hakkında doğru, devrimci bir görüş ortaya konamaz. Toplum nüfusunun devrim ve karşı-devrim cephesi olarak kampaşması ve bu iki düşman kamp arasındaki savaşın zor araç ve yöntemlerinin giderek tek geçerli yöntem haline gelmesi, önemdeki aşamaya da gelişecek olan olgulardır. Ancak, kitle hareketine öncülük iddiası taşıyanların gün kavgasına gerekçeleri ezilen yığınlardaki devrimci eğilim böyle sürgün devranı etmez. Sarsıklı yonulgu yığınlaşma, yığınlaşma ise burjuva yol açar. Her gerçek savaşın başlaması kuraldır bu. Devrimci iç savaş gelişiyor, yaygınlaşıyor; her geçen gün daha da işçi yığınları etkisi altına alıyor. Devrimci sele yeni sular katılıyor. Ve bu devrimci sel bir çıkış arıyor. Kontrol altına alınmaz, devrimci politikalarla yönlendirilmezse başbaşa alıp gidecek ve sonuçta dağılacak olan emekçi halkların bu devrimci kabarması kendisine derhal bir çıkış arıyor. İşte öncülük kavramı tam da bu noktada devreye giriyor: yükselişini sürdürdüğü halde karşı-devrimin faşist barikatlarına çarpan ve ilerleyişini engellemek isteyen emekçi halkların devrimci kabarmasına bir çıkış yolu göstermek. Evet, devrimci faşist kitleleri örgütlemeli, ama işle bir örgütlenmeli ki, bu örgütlenme tarzı karşı-devrimin barikatlarında göçüklere açmaya ve emekçi halkların devrimci hareketleri ileri götürmeye yetenekli olsun. İşte devrimci öncüyü herhangi bir "önel" den ayıran yöntemsel fark burada ortaya çıkıyor; kitle hareketine öncülük etmek ya da ona çıkış yolu göstermek...

En geniş kitleleri örgütlemek üzere, günün en acil devrimci güçlerinden uzaklaş-

maya, karşı-devrimci iç savaşın saldırganı karşısında ayaklanmayı duraksızlığı, derhal harekete, saldırıya geçmeyi, yani kasabaları harekete bir kesintiyi barsaherhede getiriyor. Yapılması gereken, günün en acil devrimci görevleri karşısında ayaklanmak değil derhal saldırıya geçmektir. Bunun yolu ise, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının en ileri unsurlarının iç savaş yöntemleriyle savaşmaya örgütlenmesidir. Günümüz aşamada, toplumsal ve ekonomik koşullarında ezilen yığınların en ileri unsurlarının derhal savaşa sokulması ezilen yığınların geri kalan bölümlerinin açığı yoldan ilerleyecektir. Ama elbette, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci enerjisine inanılmaması, onları savaşa birliklerini ileriyeceklerine güvenilmesinin, bütün bu sızılar bozandır. Kitlelerin devrimci enerjisine inanılmayacakları, kitlelerin ileri unsurlarının derhal savaşa girme işine girmeleri beklenebilir. Eğer emekçi halk kitlelerinin devrimci eylemleri, devlet güçleriyle çatışmaları, soğuk çıkmaları, (sıyanları) halisülasyon değilse ve yine bu aynı kitleler güçlü bir devrimci öncülüğün kumandasından yoksun oldukları halde karşı-devrimin faşist terörüne karşı başbaşa savaşıyor, yıllardır savaş meydanlarından geri duruyorlarsa ve üstelik her geçen gün işyanlarına boyundurmuyor sertleştiriyorlarsa, vs. vs. konuşmaz-arkit bütün bunlardan sonra konuşmaz- emekçi halk yığınlarının devrimci enerjisine güvenmemek devrimden korkmaktan ötesinden başka bir şey olmayacaktır.

Devrimci öncülük hem devrimden öğrenmeyi hem de devrimci öğretmeyi kapsar. Devrimden öğrenmeyi başaramayanlar kitle hareketinden kopar, devrimci öğretmeyi başaramayanlar ise kitle hareketi içinde erir; her iki durumda da öncülük iddiası boş bir söz haline gelir. Devrimden öğrenelim; ne öğretiyor bize devrim? Yaşanan sürecin bir iç savaş olduğunu, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinde mevcut bir devrimci öncülüğün varlığını ve bu yığınların (en azından daha uyum, daha cesur, yani her tür kasabalarının) direne-devlete karşı en sert çarpışma yöntemlerini benimseyişini, zor araç ve yöntemlerini kullanmaya yakın hale geldiklerini, esa-

ında bulunan tüm silahlar için kesin bir zorunluluk haline geldiğini öğretiyor. Bu bilgilerden hareketle devrimci günü öğretmemiz gerekiyor; işçi sınıfı ve emekçi yığınlar; silahların, silahlı örgütler kurun ve burjuva devlet aygıtını parçalayın baskı tehdidini kurmak üzere oluşmaya, gündülden, derhal irili-ufaklı darbeler indirmeye başlayın. Vazın başkaları bu yaklaşımı "fazla iletici" bulmuşlar; zarar yok; devrimci kadroların köçünü olarak, açılan bu yoldan ilerlemek zorunda kalacaklardır.

Ne için ve nasıl örgütlenmemiz gerekir? Bu sorulara açıklık getirmek üzere düzenli devrimci devrim edelim. Bir ordu için savaş zamanı ne ise, devrimci bir parti için de devrim dönemi odur. Devrim partisi olmanın yolu savaş partisi olmaktan geçiyor. Amansız bir savaş yapıyoruz; iş savaşta mücadele araç ve yöntemlerini çeşitliliğinde bir daralma olmaz, tam tersine, eski dönemin "barışçıl" yöntemleri terk edilirken yeni savaş döneminin yarattığı sayısız çeşitlilikte savaş yöntemleri çıkarılmalıdır. Tüm bu mücadele araç ve yöntemlerinin ortak özelliği devrimci zorla hüküm sürmeye hizmet etmeleridir. Doğal olarak, silahlı mücadele öne çıkmış, başlıca mücadele biçimi olmuştur. Bu, diğer devrimci faaliyetlerin geliştirilmesini gerektirmez; tam tersine, tüm devrimci yöntemler en yoğun biçimde uygulanır ve mbedelenir.

Silahlı mücadeleyle uyularak, ona hizmet edecek tarzda biçimlendirilir. Propaganda ve ajitasyon faaliyeti tüm olanaklar kullanılarak yaygınlaştırılır. Savaşçı kapasitesi genişletilir, çevre ilişkileri, destek kafaları, hizmet birlikleri oluşturulur. Tüm güçler seferber edilir. Savaşçılar ateş içinde eğitilir ve gözlemek askeri silahlardan sökülür. Ölenlerin yerini yenileri alır. O halde, daha az deneyimli olanların daha deneyimlilerin yerini alması olayı hızlandırılmalı, silahlara yerini alan askeri kadroların geçmesine şüphelenilmemelidir, buna hazır hale gelmelidir.

Elbette, kavramlarımız gereken daha başka şeylerden de söz etmeliyiz; dünya devrim tarihleri devrimci iş savaşların deneyimleriyle doludur. Pratikte ortaya çıkan deneyimleri bir bir analiz edebiliriz/ ve analiz edebiliriz. Ama, bu bir savaştır. Ve savaş, olabilecek en pratik iştir. Gelişim ve gelişim; en gerçek, en akıllı kabaca ve en yararlı dersleri pratikten öğreniriz. Lenin, 1906 Şubat'ta yoldaşlarına şöyle yazıyordu:

"Bu bir savaş zamanıdır. Ya bütün tabakaların arasına her türden devrimci sosyal-demokrat çalışma için her yerde yeni, genç, taze, çalışkan savaş örgütleri (tabii yaratılmalı, ya da 'kurul') bürokratların halesi başlatılarak yenilenecek."

Lenin'in aklığı olduğu şey, savaşın kavranmasıdır. Dönemin devrimci görevlerini kavrayamama, eskilerin yöntemlerine sığınmaya kalma, bantlalk ve girizgim ekikliği (et-

retizlik) ciddi bir tehlike olarak kendini gösterir. Lenin, yoldaşlarını uyarma zorunluluğu hisseder. Ve sözlerine şöyle devam ediyor:

"Bize genç güçler gerek. Ben, ele alınacak kişiler yok demek cesaretini gösterenlerin yanında kurşuna dizilmesinden yanaşam. Rusya'da kişiler alay alaydır. Rütân yapmamız gereken, gençleri, onlardan korkmadan, daha çok ve cesurece, daha cesurece ve çok ve gene daha çok ve gene daha cesurece hayal ettik. Bu bir savaş zamanıdır. Rütân mü-

delenin sonucunu gençleri, öğrencileri ve daha çok genç işçiler belirleyecektir. Tam eski hareketlilik, ruhe sığınma, alışkanlıkların, defedim. Gençlerin arasında yoldaşlar Vperyod'u (ya Leninist olarak anlayın) çevreler oluşturuyor ve tam hazırlanmaya yönlendiriyor. İçine gençleri almak kurulu üç kat genişletin. Yavaş düzene ya da bir düzene altı kuruluyor. Herhangi bir hareketlilik için herkesi birleştirme ve işe başlatma. Onların eğitimlerinden korkmama, tereddütlerinden ve gelişimsizliklerinden korkmama.

Astında burada çok şey anlatılıyor ve anlatılanların tamamı çok değerli. Biz, bu anlatılanları özne şöyle kavrayalım; müthiş bir hızla yoldaşlar yeni savaş değeri oluşturuyoruz. Bu savaş örgütleri sad ece profesyonel askeri örgütlenmeler olarak anlaşılmalıdır. Hayır, bir savaş dönemini yaşıyoruz ve bir savaş partisi işek, partinin bütün ve her tür derinliği savaşçı güce şekillendirilmelidir. Öm ve her tür birimler ve organlar, komiteler, birimler, özel olarak silahlı mücadele yöntemleri ve genel olarak da savaşın tüm diğer yöntemlerini pratik olarak uygulayabilecek tarzda eğitilmelidir. Aksi takdirde silahlı mücadelenin başka mücadele biçimi ol-

ması ve tüm diğer mücadele biçimlerinin ona buğünü kalınması anlayışı enaz bir şekilde olur.

Diğer bir sorun: bizim bizzat oluşturduğumuz savaş gruplarının dışında, başka bir grup ya da çevre ortaya çıkmıştır. Bu tür gruplar (daha çok gençlik grupları) bu bereketli topraklardan çıkarmaya devam edecektir. Bu gruplara bir uyarı yaparsak bir başka devrimci çevre oluşacak ve o kadar "birleşecek"ler ya da kendi başlarına kalırlarsa yoldaşlar, hatta karşı-devrimci çevreler haline bile gelebileceklerdir.

Hiç vakit kaybetmeden, devrimci yanaklılık ve öncü bu grup ya da çevrelerle bağlantı kurulmalıdır. Bağlantılar kurulmalı ve sağlamlaştırılmalıdır. Bu nasıl olur? Bunun bize yaşam öğretecek. Bu grup ya da çevreleri denetim altına almalı, kendilerini bizzat görmelerini sağlamak için onların somut hedefler koymalı, yanlarında olmalı, onları eğitilmeliyi göstermeli, onları savunmalıyız; böylece, devrimci politikalarını doğrultusunda savaşçı güçlüklerinde neler yapabileceklerini göreceğ ve bu görevlerini gerçekleştireceklerdir. Bu çevreler asla eylemsiz, hareketsiz, edil bırakılmamalı. Önerilerine somut hedefler kurulmalı, devrimci politikalarımızla bir-

likte devrimci deneyimlerimiz de en pratik biçimde onlara aktarılmalı, böylece bize gelişmeleri sağlanmalıdır. Onlara "örgüt üyesi" olmak gibi bir şart koymak, iş savaşçıyla ve ayaklanma hazırlığıyla asla bağlanmaz. Elbette, markasız-leninizm aydınlarını işçilerle onları eğitmeye çalışmalıyız. Ancak, esas olan pratik eğitimidir, ateş içindeki eğitimidir. Bu grup ve çevreler bugün için keşiflerini bizimle "birleşmişler", bizzat düzenli ve sağlam ilişkileri bağları olmalı, bu yeterlidir. Zamanla, savaş içinde gelişecek ve yoldaş Leninist savaşçıları haline gelecektir. Bir Leninist kadronun bu tür çevre ve gruplar yaratma ve hazırlama varlıklarla ilişkiler kurması konusunda Lenin'in verdiği ders öğretir. Şöyle diyor Lenin:

"Bir meslekten devrimci (profesyonel devrimci, ö.n.) her bölgeden düzenli olarak yeni örgütler kurmalı, kendisi yoldaşları için bütün çalışmaları onların ellerine vermeli, onları eğitmeli ve ders vererek değil, çalışmada onları gereğince yetiştirmelidir. Sonra, başka bir yere gitmeli ve bir iki ay sonra, yerine geçen gençleri denetlemek üzere dönmelidir."

Lenin'in, bir avuç Bolşevik kadronun yoldaş dışında eğitimden sonra tüm ilişkileri örgütlemek üzere Rusya'ya gönderdiği biliniyor. Rusya'nın gençliğinin ve nüfusunun Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'taki bir oranda kat kat fazla olduğu düşünülürse, tek bir kadronun ilişkilerini toplamak için çıkacağı alanın

genişliği daha iyi anlaşılır. Buradan şu sonuç rahatlıkla çıkarılabilir: tek başına bir Leninist kadro küçük bir bölgedeki tüm ilişkileri örgütlemek gibi bir görevin altından başarıyla kalkabilir/kalkmalıdır. Bu işin başarılabilmesi için, Lenin'in sözlerinden ikinci bir dersin daha çıkarılması gerekiyor. "...ders vererek" değil, çalışmayla onları gereğince yetiştireceğiz" diyor, Lenin. Şayet oluşturduğumuz komite ve grupları "ders vererek" yani hirebir randevularla, konuşmalarla, seminerlerle, okuma gruplarıyla ve benzeri yöntemlerle eğitime kalkarsak, ya da daha doğru bir ifadeyle, eğitim içinin esas olarak bunları ele alarak tek bir grubu bile eğitemiz aylar sürer. Ve açıkçası, bugünkü koşullarda böylece bir "eğitim"den pek bir fayda gelmez. Çalışmayla olan gereğini yerine getirmek'ten ne anlaşılmalı? Anlaşılmalı gereken şudur: buradaki "çalışma" açıkta ki devrimci çalışmadır, devrimci eylemdir. Daha önce ifade ettiğimiz: iş savaşına uygun örgütlenme tarzı olarak savaş örgütleri kurmak, bütün ve her tür örgütlenmelere, herşeyi yöntemlerden anken yöntemlere geçmek, buna göre şekillendirmek anlayışıyla, Lenin'in sonunu ettiği, ilişki kuracağımız gruplar "çalışmayla" eğitilmeli anlayışı tam bir uyum içindedir. Bu nokta önemlidir ve üzerinde durmakta yarar vardır.

Bizati kurduğumuz komiteleri ya da bizim dışımızda oluşmuş olup da ilgili kuruma gereken grup ya da çevreleri bürer savaş örgütü haline getirmemiz için onların eğitim için nasıl ele alınmalı? Şunun kesin ki, bu iş için ne holca vaktimiz ve ne de bu işe ayrıacak holca kadromuz vardır. İş savaş koşullarında da zaten başka türlü olması beklenmez. Demek ki, az sayıda örgütlenmiş bu işi edebildiğince hızlı bir tarzda ele alınmalıdır. Burada iş savaşının önemli bir karakteristik özelliği daha katmanlı oluyor: iş savaşta olaylar baş döndürücü bir hızda seyreder. Bu hızlılık hızla yetişmenin, baş döndürücü hızda gelişen olayları yönlendirebilmenin yolu son derece pratik olmaktadır. Leninist aneti pratikliği, yani girişkenliğini, yaratıcılığını, inisiyatif kullanma yeteneğini (ki bunların bir başka ifadesi, marşesini bir eylem kavramı olarak kullanabilmek yeteneğidir) örgütlenme faaliyetinde de gösterebilmelidir. Lenin'in tabiriyle "yüzlerce ve yüzlerce yeni savaş örgütü" başka türlü oluşturulamaz. Bizati oluşturduğumuz ya da ilgili kuracağımız grupları savaş örgütü olarak eğitmek, anlaşılacağı üzere, pratik bir iştir. Savaş örgütlerini eğitimi, **eylemlerle eğitim** esasına dayanır. Şöyle diyor Lenin

"Savaş zamanında bizim askerler eğitim yerlerini doğrudan doğruya askeri hareketlerin alınabileceği Olyesko, yoldaşlar, eğitim yöntemlerini daha cesurce ele alın..."

Hazırlanmaya çalıştığımız peyin bir genel silahlı ayaklanma olduğu ve bu ayaklanmaya çok geniş işçi ve emekçi yığınların bizzat

katılacağı düşünülürse, o noktaya varmaya değin geniş işçi ve emekçi yığınların savaş içinde pigmesi, atış içinde çelikleşmesi gerektiği ve bunun için de bu yığınları bizzat savaştırarak, dilgizaman üstüne saldırtarak eğitmekten başka bir yol olmadığı anlaşılır. Eğer işçi ve emekçi yığınların genel bir ayaklanmasıyla değil de üstünlüğe tartışılacak bir saray darbesiyle iktidarı almaya hedefliyor olsaydık o vakit, az sayıda, küçük ama profesyonel gruplar kurmak ve bunları özel eğitimlerden geçirmek gibi görevlere saplanıp kalabilirdik. Ama, modern ki bir halk devriminden söz ediyoruz, o halde halkın savaşını örgütleyebilmeliyiz. Buna, bugünden, savaşa en yakın unsurları derhal repheye sürerek bağlanmalıyız.

Buraya kadar anlatmaya çalıştığımız savaş örgütleri kurmak işiyle bizzat görevli bir savaş kuruluna ne gibi tehlikeler bekliyor ve bu tehlikelerin üstesinden gelip yığınların savaşını örgütleyebilmesi için pratikte neler yapması gerekiyor? Bu konuda son derece öğretici olduğumuz bir makale var. Bu makale Lenin tarafından Ekim 1905'te St. Petersburg Savaş Kurulu'na gönderilmek üzere kaleme alınmış bir mektup. Böyle Moskova Ayaklanması henüz patlak vermemiş. Ancak büyük kentlerde sokak çatışmaları, büyük grevler yaşanıyor, kurlarda ise rejimler Otar yoksulları toprak işçileri vb. eylemler yapıyor. Yani ayaklanmanın yaşanması kaçınılmaz. Bunun için hazırlık yapmak, işçi sınıfı ve emekçi yığınları edilebilirliğini yaygın örgütlemek, atış içinde eğitmek, kısa süreli devrimci iş savaşını yükseltmek gerekiyor. Lenin, mektupla, bu işin pratikte nasıl ele alınması gerektiğini çok sade ve anlaşılır bir şekilde açıklıyor. Mektup o kadar öğretici ki, bir yazı için alımadık umutla bir slotti olmasına rağmen hiç bir yitimi çıkarmaksızın olduğu gibi aktarmak istiyoruz. Mektup şöyle:

St. Petersburg Kurulu'nun Savaş Kurulu'na;

Sengili Yoldaşlar,

1). Savaş Kurulu'nun bildiğini ve 2). Ayaklanma hazırlıklarının örgütlenmesi üzerine bir makulata, 3). Örgüt tasarımı, gönderdiğini için çok teşekkürler. Bu bilgileri okuduktan sonra, yoldaşça bir düşünce alışverişi için doğrudan Savaş Kurulu'na yazmayı görev sayıyoruz. Sorunun pratik yanını yargılamayı nasılamadığımızı söylemeye pek az gerek var; Rusya'daki işçi koşulları altında mümkün olan herşeyin yapılmakta olduğundan şüphelenmez. Gene de, belgeleri bakarsak bütün iş yazılarına alışkanlığımıza sayılamazma tehdidi altında Savaş Kurulu'nun örgütlenmesinin bütün bu tasarımları, bütün bu planları tartışıyorduk iddiasını veriyor açık sözlülüğüne bağlıdır, ama beni bir kez bulursanız sanmayacağımı umarım... Savaş Ku-

rala'nın işçileri ve hakları üzerinde tasarı çalışması ve tartışmaları bahsetti bir sorunda en az değerdendir. Gereklili olan bütün enerji ve güç ne enerjiler. Bombalar hakkında otuz aydan fazladır konuşulduğuna, gene de bir tane yapılmadığını görmek beni dehşete düşürüyor! Evet, dehşete düşürüyor! Ve konuşular da en bilgili insanlar... Gençliğe gidin, efendiler! Tek çare budur! Yoksa, bahse girerim hiçbir şey kalacaktır! Herşey buarı gösteriyor! Ve 'bugüne' muhtemeldir, planlar, tasarımlar, tasarımlar ve muhtemel vesetelerle, ama bir örgütlenmiş, canlı bir devrimci kalacaksınız. Gençliğe gidin! Her yerde, öğrenciler arasında da ve özellikle de işçiler arasında derhal savaş mangaları kurun, vb. vb. Derhal! İş, on, aruz vb. vb. işçilik kumeler örgütlenisin. Derhal ellerinden gelenin en iyisini silahlananlar, istese bir tabancayla, bir bıçakla, yaygın çıkarmak için yığılma bulursanız bir paçurayla, vb. olsun. Bu muhtemel derhal adımlar seçinler ve St. Petersburg Kurulu'nun Savaş Kurulu'na mümkün olduğunca temas kurunlar. Hiçbir formalite istemeyin. Ve alfa başkına, bütün bu tasarımları anlatın ve bütün işçiler, haklar ve imtiyazları ekeleneme yol için. RSDİP'e işçileri mutlak bir kabul yapmayın. Bu bir silahlı ayaklanma için savaşın bir istek olur. Yalnızca işçilik bile olsa hiçbir kumeye temas reddetmeyin; polis emsallığı bakımından güvenliliği ve çarın askerleriyle savaşmaya hazır olmasını bir tek kabul yapın. Eğer isterseniz kumeler RSDİP'e katılabilir ya da kendilerini RSDİP'e 'birleştirsinler', bu maksimum olur. Ama bunda ısrar etmeyi alışıkla yarıy saymayın.

St. Petersburg Kurulu'nun Savaş Kurulu'nun görevi, devrimci ardunus bu birliktirine yardım etmek, temas amaçları için bir 'birlik' olarak hizmet etmek vb. alınabilir. Herhangi bir parti için bizimle birleşen gönüllüden kabul edebiliriz. Ama, böylece bir sorunda tasarımları ve Savaş Kurulu'nun 'hakları' üzerine konuşmalarla başlarsanız, bütün ilavesi mahvedersiniz, emin olan, çıkarılmamasına mahvedersiniz.

Geniş ölçüde pratikliğimize geçmeliyiz. Beş ya da on kişi bir hafta içinde yüzlerce işçi ve öğrenci okuma çevrelerini dolayın, girişimci dikleri her yerde görünler ve her yerde öğüt, bilgi, doğrudan ve basit bir plan anersinler; derhal savaş kumeleri örgütleyin, elinizden gelenin en iyisini silahlanan ve tüm gücünüze çalışın. Edilebileceğimize her yolu size yardım edeceğimiz, ama bizim yardımımıza beklemeyin, kendi başınıza hareket edin.

Böylece bir sorunda ana şey, küçük kumeler kitlesinin girişkenliğidir (inisiyatifidir). Herşey onlar yaparlar. Onlar siz tüm Savaş Kurulu'na hiçbir şeydir. Ben, Savaş Kurulu'nun çalışmasını verimliliğini, temasta olduğu böylece savaş kumelerinin savaşçı olmaya hazırlanmasını. Eğer bir ya da iki ay içinde Savaş Kurulu St. Petersburg'da en az

200 ya da 300 kumeye sahip olmazsa, o zaman o ölü bir Savaş Kurulu'dur. Gerçekleşmesi gerekir. Böylece hayran zamanlarında yata ya da ikiz kuma toplayamazsa, o zaman o gerçek hayattan gerçekten kopuktur.

Propagandacılar her kumeye, bomba yapma için kuru ve basit reçeteler sağlatmalı, çalışma tarantın bir ilk açıklamalarını vermeli ve sonra herşeyi onlara bırakmalı. Mungalar hemence, derhal harekâtlar yaparak, derhal askeri eğitime başlamalıdır. Bazı derhal bir hafifçe öklüme ya da bir polis karakoluna hırsya uçurmayı, diğerleri ayaklanmaya kaynak masadere etmek için bir banka basmaya girişebilir, daha başkaları talim yapabilir ya da bölgelerin planlarını hazırlayabilir. Ama esas şey, gerçek yerliden öğrenmeye, derhal başlamaktır: bu deneme süresinden korkunuz olmasın, Bunlar, tabii ki, aşırıliklere sayılabilebilir, ama bu yarıdan bir öledir, halbuki, bugünkü illet stateli, doktrin ci ruhunuz, bilgi hareketliliğiniz ve girişkenlikten ihtiyacı korkunuzdu. Her kuma, yalnızca palileri döner de olsa, öğrensin: yirmi küsur kurban, banan, yarı yabınlere önderlik edecek olan yarılar tecrübeli savaşçı eğitilmiş oluştunda harçlanmaz olmaktan önce geçecektir. Hararetle selam ederim yol dağlar ve buğurlu dilerim. Size görüşlerimi söylemek isteğim yok ama öğütlerimi sunmaya göreim sapıyorum.

Selamlar.

Lenin

Görüldü gibi son derece sadık ve anlayışlı bir üslupla kaleme alınmış bu yazının hiç bir ekstra açıklamaya ihtiyacı yok. Biz yine de, bir nokta üzerinde vurgu yapmak istiyoruz. Bu nokta, devrimci öncü için bir iç savaş ortamında düşünülecek ciddi tehlikelerden biridir. Şöyle açıklıyor Lenin: "...bugünkü illet stateliğimiz, doktrin ci ruhunuz, bilgi hareketliliğimiz ve girişkenlikten ihtiyacı korkunuzdur". Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta devrimimiz Leninist parti, böyle bir illete yakalanmamalı. Leninistler, devrim tarihlerinden çıkardıkları Leninist dersler ışığında en emekçi ve en etretör öncülük tarzını ortaya koymasını pratikte, savaş alanlarında başaracaklardır. Bunun için gerekli olan herşey, ama herşey, salıh iç sınıf ve emekçi halklar tarafından devrimci öncü olarak kabul edilmesidir için, şu an sahip olduğumuz şartlar dışında hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Yalnızca daha fazla öret ve daha fazla devrimci öncü...

Harşıl' yöntemlerden askeri yöntemlere geçişin gereğini kideker kimi "önet"lerinden daha önce kavradılar. Ve savaş her geçen gün daha gözle görüldü bir açıklıkta, sert-

likte ve kanlılıkta yaşanıyor. Şiddet, toplumsal yaşamın her alanına süz ütti, yaşamın ayrılmaz bir parçası oldu. Yığınların başlıca tepki ve şiddetleri örgütlü devrimci şiddet haline yükseltmeliyiz. Onları silahlanmaya teşvik etmeli, silahlı örgütler halinde birleştirilmeli ve derhal cepheye sürmeliyiz. Askeri teknik konularda onlardan öğrenebileceğimiz öğrenmeli ve en yaygın şekilde kendi devrimci deneyimlerimizle birleştirerek onları öğretmeliyiz. Tekniği askeri alanda ustalıklı ve yaygın olarak kullanmanın yollarını yaratmalıyız. Başta hafif silahlar olmak üzere her tür silaha kullanmayı, basit bombalar imal etmeyi, bunları depolamayı ve yer geldiğinde ustaca kullanmayı, bu savaş gruplarına en basit ve en pratik bir şekilde göstermeliyiz.

Savaş gelmişken, elbette bu saldırılarımızdan, marksist eğitilmiş öncemizi unuttuğumuz anlamı çıkmaz. Tam tersine, yaşadığımız süreç, marksizmi-leninismi en yaygın ve en canlı bir biçimde yığınlara öğretme olanaklarına sahip olduğumuz bir dönemdir. Burada, marksist-leninist eğitimin yeni yöntemlerinden şiddetimiz iç savaşa uygun, iç savaşın zorunlu kıldığı yöntemlerinden... işçi ve emekçi yığınlara marksizmi-leninismi kuru kitabi bilgi olarak değil, eylem yoluyla olarak götüreceğiz, canlı pratik olarak götüreceğiz, en güzel haliyle götüreceğiz. Yaşadığımız sürecin sarmal olaylarını, devrimci dönemeçlerini marksizmi-leninismi atöçerinden geçirip çıkardığımız deneyimleri kitlelere götüreceğiz. Zaten devrimci olayların deneyli derleri Leninist politikalarımızın doğruluğunu her seferinde çarpıcı biçimde kanıtlatıyor mu? Yığınlara marksizmi işte böyle götüreceğiz.

Halkın silahsız ayaklanması, her ne kadar çoğu zaman gözle görülmese de -her parlama gibi belirdi bir birikimin sonucudur. Ve bugünkü gelişmelere bakıp şunu kesinlikle söyleyebiliriz: halkın silah ayaklanması, gözlemlerimiz içinde, olayların kendiliğinden gelişiminin etkisiyle olgunlaşıyor ve kendi kendini öğretiyor. Halk silahlanıyor ve orada burada ufak patlamalar, ayaklanmalar yaşanıyor. Karşı-devrimin saldırıları yoğunlaşıyor, ama devrimci iç savaş yoluna devam ediyor. gecenin karanlığı artınca soğuk sökmeye yaklaşıyor. Bu süreçte, yarın burada, ortası gün bir başka yerde ya veya bu vesileyle ayaklanmalar patlak verilebilir, yarın alt-üst olabilir. İç savaşın özelliğidir bu: müthiş bir düzensizlik, beklenmedik ani gelişmeler. Nerde, ne zaman ve nasıl görür nereden patlak vereceği önceden kestirilmesi olanaksız olaylar. Toplum dev bir cephaneliği andırıyor, o halde teükte olmak la-

zım, çünkü cephaneliğin ne zaman, nerden den ve nasıl patlayacağı belli olmaz.

Halkın silah ayaklanması iç savaş sürecinde olgunlaşır ve örgütlendirir. Halkın silah ayaklanması sonucu iktidarı burjuvaziden alınmasına yol açacak iç savaşın gelişimi, kendi içinde bazı süreçlerin toplamıdır. Bugüne kadar yaşadığımız kadariyle bu iç süreçler, parlamalar, gösteriler, sokak çatışmaları ve yerel ayaklanmalar biçiminde karşımıza çıkmıştır. Artık önemizle, ötelik olarak yeni olacak süreç, halkın genel silah ayaklanmasıdır. Ancak, bu ileri aşamaya varmaya değin, daha bir yoğun çatışmalar, müzafakli ayaklanmalar vb. yaşayacağımız mahakkuktur. Hedefimiz, halkın silah ayaklanmaya en örgütlü, en fazla savaş deneyimi kazandırmak, en güçlü biçimde hazırlanmaktır. İşte işçi sınıfı ve emekçi yığınları savaş gruplarında örgütlemek ve atış içinde çözümlenmek bu hazırlığın vazgeçilmez koşuludur.

Halkın kendiliğinden yeni ağır basan eylemliliğini, ayaklanmalarını devrimci bir önderlik etrafında birleştirme olanakları vardır. İşçi sınıfı ve emekçi halklar devrimci önderlik kumandasında birleşip savaşa hazır. Birçok başka şey gibi, cesarelerinde yaşanan Ötüm Orucu süreci de halkın devrimcileri sahiplenebileceğini göstermiştir. Yığınlar bize güvenmeye hazır, duyguları pıracak sorun, bizim onlara, onların devrimci emeğine gerçek bir güven duyup duymadığımız sorundur. İşçi ve emekçi yığınları askeri eylemlerle eğitime görevimiz vardır, gütülsü tarzı savaşın askeri birliklerini derhal oluşturmayı görevimiz vardır. Bu yönelim, halkın devrimci siyasal öncülüğüne tabi kılmanın askeri yoludur. Ve bu askeri yol, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti propagandanı doğrultusunda yürütülen siyasal yönlendirmeye tabi kılınmalıdır.

Bugünden oluşturacağımız, savaşa içinde gelişecek savaş grupları, yarı şekillenecek olan devrimci ordunun birlikleridir. Yarın kitleleri korumaları, bugünden oluşturulacak savaş gruplarımızın kuzgu pratiğinden geçerek yetişeceklerdir.

Dile, yığınların amansız bir kışkırtmaya girme zorunda olmadıkları, zor arış ve yünlemlerinin uzayında durdukları süreçte yığınları savaştırmak zor bir iş olurdu. Oysa bugün, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının kendiliğinden biçimde devlet güçleriyle çatıştıkları, ayaklanmaları, silah kullanmaları tek geçerli yol haline geldiği süreçte, yığınları savaştırmamak oldukça zor bir iş haline gelmiştir. İyle ki, artık, yığınlar, savaş sürülmesinin yönetilemezler.

PROLETARYANIN BAYRAMI BAYRAMPAŞA CEZAEVİNDE KUTLANDI!..

Proletaryanın savaş mufrezası TKEP/LENİNİST 7. kuruluş yıl dönümü Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının bayramı olan 1 Eylül günü, Bayrampaşa Cezaevi'nde de büyük bir coşkuyla kutlandı.

Biz, Bayrampaşa Cezaevi TKEP/LENİNİST tutsakları olarak, bu büyük günü hazırlıklarına bir ay öncesinden ve tam bir bayram telaşı içerisinde başladık. Yapılacak işlemlerimizi, etkinliklerimizi tek tek tespit ettik. Bir yandan, kutlanmasını gelecek diğer dost parti ve örgütlerden misafirlerimize sunacağımız etkinliklerimizin hazırlanması, diğer yandan da, koğuşumuzu ve havalandırmamız bir bayram yerine çevirecek olan, pankartlarımızın, bayraklarımızın vb. hazırlanmasını gerekiyordu. Yapılabileceğimizin en iyisini, Partimiz TKEP/LENİNİST'e layık olan yapma isteği ve coşkusuyla çalışmalarımıza başladık.

Partimizle, "Che, Devrimler Strateji" kampanyasına paralel olarak, Enternasyonalist komutan Ernesto Che Guevara'nın 20. doğum yıldönümünde, üzerinde, "Che, Devrimler Strateji..." yazılı ve partimiz TKEP/LENİNİST imzalı dev bir portresini yaptık. Yine

aynı boyutlarda ve üzerinde, "Deniz, Savaş Bayrağımız Elettimizde..." yazılı ve TKEP/LENİNİST imzalı bir de Deniz Gezmiş'in

portresini yaptık. Devrim mücadelesinin bu unutulmaz önderlerinin dev portrelerini yapmak, yoldaşlarımızın uykusuz geçen gecelerinin ve yorucu bir çalışmanın ürünü olmaktır. Ama, çalışmamız sonucunda ortaya çıkan ürün, tüm yorgunluğumuzu unutturmuş ve saf savaşçıları yarattığı bu değerleri, layık ölçüleri biçimiyle yansıtmama zorluğuyla dolmuştu. Uzun zamanlar yapmak istediğimiz birşey de bayraklarımızı yenilemektir. Bunun için hazırlıkları koyuldu ve kırmızı saten bez üzerine işlemeyle, partimizin büyük bey bayraklarını yaptık. Bayan yoldaşlarımızın uzun ve yorucu çalışmalarını arıtılı olarak bu bayrakları, proletaryanın karlı bayramına savaş bayrakları biçim olarak alabilecekleri en güzel görüntüyü almıştı. Yi-

ne, partimizin geride bıraktığı yedi savaş yılı içerisinde ulanmış olan yoldaşlarımız; Yaşar, Tarek, Kmla, Ayül ve Rasim Yoldaşlarımız, bez üzerine işleme resimlerini yaptık ve çerçevesizlik, THKO'dan günümüze kadar ümitsizleşen tüm savaşçılarımızın resimlerinin olduğu panolarını da yaptık. Elbette, çalışmalarımız bunlarla sınırlı değildi, daha irili ufaklı birçok çalışmamız oldu.

Kutlama günü geldiğinde, koğuşumuzu ve havalandırmamız bir bayram yeri gibiydi. Havalandırmada Che ve Deniz birbirlerine bakarken, tüm havalandırmamız, onların hayatlarını adadıkları fedakarlıkları, ölmüş oldukları bile haylandıkları savaş sloganlarıyla doluydu. Koğuşun içerisinde, ölmüşleşen sesleriyle resimlerini aştığı pano; onlara büyük bir güncü sergiliyordu. Hazırladığımız sahnenin sağında ve solunda yer alan işlenmiş bayraklarımız, sahneye ayrı ve coşkulu bir hava veriyordu. Koğuşumuzu ve havalandırmamız

bir bayrak yerine çevirme çabamız başarıyla sonuçlanmıştı. Bedelli uzun ve yorucu çalışmalar olan bu başarı, bize büyük bir gurur ve mutluluk verdi. Şimdi ise, kutlanmasını davetli olarak katılacak dostlarımızın sunacağımız etkinliklerin heyecanı sarımsı bedeniymiş. Bu güzel, bu büyük günü en iyi bir biçimde kutlamalıydık.

Misafirler gelip de salon dolduğunda, artık sıra, bir ay boyunca çalışarak hazırladığımız kültürel etkinlikleri sergilemeye gelmişti. Kutlanmamız, Türkiye, Kürdistan ve tüm dünyada toprağa düşen devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Arkasından bir yoldaşımız, bu gün için hazırlanmış bir konuşma metnini okudu. Metinde, reformizminden ayrılmamız, gelişimimiz, yarattığımız devrimci değerler ve devrimci hedeflerimiz anlatıldı. Programda ayrıca, sekiz yoldaşın oluşan ve onların yarattıkları değerleri anlatan, ayrıca bir müzik grubu, sermayenin gelişimini anlatan tiyatro, Che'den yola çıkarak Yaşar ve Tarek Yoldaşlara atılan Ölüm Örsü eyleminin de değinin bir gün misansesi de vardı. İki yoldaşımız ise, coşku dolu şiirleri okudular. Kutlanmamız, Enternasyonal'in söylenmesi ve slo-

gularımızın atılmasıyla sona erdi.

1 Eylül gününün hafta içine denk gelmesinden dolayı kutlanmamız 7 Eylül günü gerçekleştirildi. Bu sırada diğer cezaevlerinden ve dışarıdan gelen 1 Eylül'e kutlama habercileri bize ayrı bir coşku ve heyecan katmıştı. Kutlanmamız sonunda; dışarıda kendilerini, partimiz ve devrim için dâimîm kollaması olarak askeri eylemler gerçekleştirilen; yine partimiz ve devrim için verdikleri mücadelede toprağa düşen savaşçılarımıza layık bir kutlama yapmanın onurlunu ve mutluluğunu yaşıyorduk.

Geride bıraktığı yedi savaş yılı içerisinde, politikaları ve pratiğiyle, Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının gıvancını hak eden ve kazanan partimiz TKEP/LENİNİST, bundan sonra da, Leninizminden sapmayan çabısıyla, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminde hak ettiği yeri alacaktır.

YASASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST

Bayrampaşa Cezaevi
TKEP/LENİNİST tutsakları

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DETUDAP'IN YENİDEN İŞLERLİĞE KAVUŞMASI İÇİN ÇAĞIRIMIZDIR..

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) adından da anılatılmadığı gibi, devrimci tutsak ailelerinin örgütleniş birliğidir. Bu birliklelik, devrimci iş savaş koşullarında nitelikli düşen savaşçıların cezaevlerindeki mücadelelerine sahip çıkmak, dışarıda da etkinliklerle bu mücadeleye vane katılmak, emekçi halklarımızın mücadele bilincini yaymak amacıyla kurulmuştur. Devrimci tutsak aileleri örgütlenişinden tek amacı olarak yükselen etkinliklerle desteklenen, amon işçi saldırılarını eze. Bu bilinçtedir ki, DETAK, ailelerin mücadele birliğine gerekli savunması olmuştur.

95 Eylülünde cezaevlerinde yaşanan 45 günlük açlık grevi ve Genel Direniş sürecinde kurulan DETUDAP'ın kurulma amacı, dışarıdaki devrimci tutsak ailelerinin birleşik mücadele etmesi ve etkinlikleri bu ve şu kazandırmaktır. Amacı ve kurulma nedenine uygun etkinlikler sergileyen, direnişin zaferle taahhütlenmesinde önemli bir rolü olanı taşıyanlardır. İlerleyen süreçte, Ölümlü Orucu eyleminde de göstermiş güç kullanarak devrimci saldırılarını sokakta alt etmiş, devrimci her türlü işçi saldırılarına karşı göstermiş kararlı mücadeleyle ona her kula anlar yaşamıştır. Yarıda alınan haklarla yapılan 69 kral günde devrimci tutsakların dışarıdaki sesini almıştır. 69 kral gün boyunca ailelerin mücadele birliğini önemi ve etkili (güçlü) hareket kabul edilir bir gerçek halde göstermiştir. Devrimci tutsak ailelerini, devrimci iş savaşın bir parçası olduğu daha bir şekilde parantez sergilenmiştir.

İş savaş döneminde mücadele birliğinin önemi kendini yakıcı bir şekilde hissettirir. Bu önem aynı "güc" olma zorunluyla açıklanması bildirildiği gibi devlet, iş savaş döneminde saldırılarını zaman her alanda, her cepheye yaydığı her. Devrimci merkez bir şekilde güçlerini uygun olarak bölmüş saldırıya geçer. Burjuvazinin bu saldırılarını emekçi ve savaşçı sifer kazandırmak için dağıtık güçlerle harekete geçerek yeterli olma. Devrimci güçlerin her alanda mücadele birliğini sağlayacak atacağı bir hareketliliği oluşturmaya hem hızla olma. hem de emekçi ve güçlü olma beraberinde gelir. Ve dahası devrimci yapıların oluşturmaya (sava oluşturma) mücadele birliği, emekçi halkların mücadele birliğini sağlamak için de önemlidir.

İş savaş koşulları bize mücadele birliğini öğretiyor. DETUDAP'ın bu yüzden kurmaya gelmiş ve harekete geçmiştir. DETUDAP'ın yapması gereken, eylemler eyleme biraraya gelmek ve daha sonra da dağılmak değildir. Sessizlik

olan bir örgütlülük içinde aşırı ve grupçularca faaliyetlerini her zaman görev bilip devrimci faaliyetlere daha güçlü, daha anılan ve daha hızlı katılmak ve bu süreçte daha etkin bir mücadele yürütmektir. Ancak yaşanan süreç bizim inancımıza gerçekleştirecektir. Yaşandı Ölümlü Orucu eyleminden sonra (1996 Temmuzunda) DETUDAP biraraya gelmeye zorlanıyor, hantallaşması ve giderek dağılmıştır. 1997 Temmuzunda yapılacak olan Ölümlü Orucu savaşçıların biraraya gelmesi için bir birliklelik sağlanamamıştır. Olsa, 69 kral günün özellikleri bunlar değildir. O süreçte, gerçek devrimci tutsaklar, gerçek devrimci ailelerin birleşik mücadelesine gerektirdiği biçimde hareket etmiş ve burjuvazinin korkulu kabusu olup ona diz çökürmüşlerdir. Biz emekçi her birliklelikte kazandık. Ve bunu devrimci etiminde gerçekleştiriyor. DETUDAP içerisinde yer alan diğer aile örgütlenişlerinden bunu bekliyoruz. Ancak dar grupçu mantık ile hareket eden yapılar gerçekliğin dışarıdaki gösterimini, birliklelik sağlanamaması, dağılımı, bölünme gibi etkinlikler yapılmıştır. Ölümlü Orucu savaşçıların gerçekliğin dışarıdaki gösterimini ve 69 kral günün gerçekliğin olmasını gerçekliğin olduğu gibi, emekçinin büyükliğin yakıcı şekilde kalmasını, gerçekliğin gerçekliğin emekçilerinde ve dar grupçu mantığında yaygın. Bu mantığın bir an önce kaldırılması ve DETUDAP'ın kurulma amacına uygun, hareketliliğin geçmesi gerektirir.

Şunun iyi kavranması gerektirir: devrimci tutsak ailelerinin örgütleniş ve mücadele birliğini sağlanmasında, olsa da olur olmasa da olur denemeyecek, denemeyecek, ihmal edilebilecek bir mücadele görevi değil, devrimci iş savaşın önemi gerektirdiğinden biridir. Cezaevleri mücadelesini devrimci analardan etkinlikleri, bagımsızlığı olduğu gibi bundan sonra da, daha da gelişerek devam edecektir. Devrimci tutsak ailelerinin, devrimci analardan mücadeleleri, bundan sonraki süreçte de öneminden bir şey kaybetmeyecektir. Cezaevlerinde, devrimci tutsakların mücadelesini ve mücadele birliğini, dışarıda da bilerin mücadele birliğini dışarı çıkarır, gerçekliğin emekçilerimize bunu öğretmiştir. Gelecekte de böyle olacaktır. Devlet, devrimci tutsakları emelin altına mücadelesinden vazgeçmeyeceği gibi, devrimci tutsakları da direnmekte, savunmakta vazgeçmeyecek, o halde bizler de devrimci tutsakların bu mücadelesine sahip çıkmak için her an hazır olmalıyız. Bizim biraraya gelmemiz için ille de devrimci tutsakların büyük direnişlerini beklemes, iç-

de etkilendirmeniz biraraya gelmesi gerektiriyor. Bizler, devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini sürekli kılarız. Devlet, hem suçluların da etkilendirmeye moral vermiş, hem saldırı hazırlığı yapma deseni tekrar tekrar düşünmeye zorlanmış ve hem de toplumun diğer sivil kesimlerini örnek olma olmuştur.

İş bu bilinç ve kararlılıkla bizler DETAK olarak, DETUDAP'ın yeniden işlerliğe kavuşturmak ve canlandırılmak için diğer aile örgütlenişleriyle birlikte çalışır, gerçekliğin emekçilerinde kalır. Bu görevimizi emelin geçmesi emekçilerimiz, hiçbir zaman alınıp alınmayacaktır.

Bu savaş, onu tarihin çözümlerine göndermektedir. Ancak, bir daha gen dönmesi için emekçilerimiz, emekçilerimiz, emekçilerimiz devrimci tutsakların emekçi saldırılarını desteklemeye devam etmelidir. Her yeniliğinden sonra daha etkin saldırılarını önüne alacak ve uygulanması gerektirir. Şimdiki planı ve yeni saldırıya her türlü emekçilerimiz savunma olarak katılmaya çalışır. Şimdiki bir şekilde, yıldı ödemek her zaman birer mücadelede her zaman inşaatı başlatır ve pek çoğunda başarılıdır. Çünkü emekçilerimiz her zaman inşaatı inşaatı olup emekçi emekçilerimiz. Şimdiki bir şekilde, yıldı ödemek her zaman birer mücadelede her zaman inşaatı başlatır ve pek çoğunda başarılıdır. Çünkü emekçilerimiz her zaman inşaatı inşaatı olup emekçi emekçilerimiz. Şimdiki bir şekilde, yıldı ödemek her zaman birer mücadelede her zaman inşaatı başlatır ve pek çoğunda başarılıdır. Çünkü emekçilerimiz her zaman inşaatı inşaatı olup emekçi emekçilerimiz.

DETUDAP'ın gündemden bir daha boşaltılmak üzere işlerliğe kavuşması, bu ve bundan sonra gelecek saldırı dağılımları emekçi işçi zorunludur. Tek tek etkinliklerimiz, bölünmüş bir şekilde düşman saldırılarına alt edemeyecektir. Bizler, DETAK'lı aileler olarak sorumluluğumuzun bilincinde olup, mücadele birliği için gerekli çabaları yapacağız. Aynı duyurduğumuz diğer aile örgütlenişlerinin de göstermesini diliyoruz. Bunu geçen her gün, her saat düşmanımıza lehine çıkaracağız. Çocuklarımız ve gelecekte karşı sorumluluğumuz vardır. Bu sorumluluğumuz bilincinde olup, bir an önce harekete geçmek hepimizin görevidir. Yeni safeler birlikle kazanalım.

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DETAK

1/10/97

Devrimci Tutsak Ailelerinden

4 Ağustos 97

Hücre tipi cezaevine karşı başlatılan açlık grevinin devam etmesi üzerine Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde toplanan aileler, açlık grevinde bulunan tutuklulara destek olduklerini bildirdiler.

5 Ağustos 97

Hücre tipi uygulamasına karşı Aydın Cezaevi önünde bir araya gelen TAYD- DER ve TTYAD'lı aileler ortak bir basın açıklaması yaptılar.

14 Ağustos 97

Cezaevlerindeki baskı gerginliğini sona ermesi, hücre inşaatlarının durdurulması için Ankara'da tesislerde bulunan TTYAD'lı aileler, siyasi parti ve demokratik kitle örgütü temsilcileriyle görüştüler. Yapılan yasal açıklamada, Hücre sistemi ile tutuklular arası dayanışma ve yardımlaşmanın yok edilmesinin amaçlandığına vurgu yapıldı.

İstanbul'da da TTYAD'lı aileler İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman'ı ziyaret ederek baskıların önlenmesini istadiler.

15 Ağustos 97

Ünvanıyla Cezaevi'nde özgürlük eylemi sonrası tutuklulara yönelik baskıların artması üzerine TTYAD'lı aileler basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler.

22 Ağustos 97

Demokratik Mücadele Platformu, hücre tipi cezaevine tepki olarak Galatasaray Postanesi'nden Adalet Bakanı Süngürlü'ye faks çekti.

Cezaevlerindeki anti-demokratik uygulamaları ve ANASOL-D hükümetinin cezaevi politikalarını protesto eden bir grup aile Çanakkale Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Cezaevine çeşitli illerden gelen tutsak yakınlarıyla birleşen TUAD'lı, DETAK'lı ve TTYAD'lı aile

lerle tüm devrimci ve yurtsever aileler adına yapılan açıklamadan sonra niğmeler ve alkışlar eşliğinde cezaevi önünde yüründü.

23 Ağustos 97

DEKAK'lı aileler cezaevlerindeki baskıların, hak ihlallerini, hücre tipi cezaevine geçiş hazırlıklarını protesto etmek, kamuoyunu duyarlı hale getirmek için harekete geçtiler. DETAK'lı aileler bir taraftan kamuoyunu bilgilendirmek için basın kuruluşlarına ziyaret ederken, diğer taraftan radyo programlarıyla kitlelere ulaşmaya çalışıyor.

Galatasaray Lisesi önünde açıklama yapan tutuklu yakınları, başta Ümraniye, Ankara Merkez, Maraş, Sivas, Adana, Ceyhan, Antep ve Elazığ olmak üzere birçok cezaevinde tutuklulara yönelik saldırıların arttığına dikkat çekerek kamuoyunu duyarlı olmaya çalışıyor.

TUTSAK AİLELERİ HÜCRE TİPİ CEZAEVİNE KARŞI MÜCADELEDE KARARLI

Bu gün bütün cezaevlerinde devrimci tutsaklara karşı baskılar planlı bir şekilde artarak devam ediyor. Hükümet değişikliği birlikte her gelen Adalet Bakanı önce "Hücre Sistemi" ni dayatıyor. Devrimci tutsaklara baskı potansiyeli bütün devrimci ve demokrat kamuoyunu mücadeleleri baltalanmaya ve sindirilmeye çalışıyor. Bu planlarla cezaevlerindeki Devrimci Tutsaklara şiddet ve psikolojik baskı kanallarını genişletiyor. Her zaman olduğu gibi nakiller arasında, hastane aktarımlarında, mahkemelere gidiş gelişlerde hatta mahkeme koridorlarında, da yak ve şiddet medyada ve kamuoyunda meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Hücre sistemiyle bu davranışların daha pervasızca yapılmasını, katliamlar düzenlenmesini temcini hazırlıyorlar. Hücre sistemi bulunduğu gibi devrimci tutsaklara saldırılara karşı savunmasız bırakma, kişisizleştirme ve bedeller ödenerek alınmış haidarını geri alma planının en önemli parçasıdır.

Önemli olarak Ümraniye Cezaevinde firarlar bahane edilerek elektronik ses kesintisi, yayın yasağı, koğuşlar arası görüş yasağı, aile ve avukat görüşü engelleyiciye gelen tutuklu yakınlarını gözaltına alma gibi baskılar uygulanmaktadır.

1996 Ölümlü Oruçlarının tam da yıl dönümünde ölümlü oruçlarını 12 devrimci tutsağın ölümüne, onkarcasının salık kalmasına ve bu saldırılardan hayatiyetini kaybetmelerine neden olan Eskişehir Tabutluğu'nun kapatılması özelinde hücre sistemine de karşı verilmiş ve kazanılmış mücadelelerin karşısına çıkmış olanlar bilmelidir ki devrimci tutsaklar yalnız değildir.

Tüm bu baskı ve keyfi dayatmalar karşısında biz tutsak aileleri olarak hiçbir zaman sessiz kalmıyacağımızı, yapılan tüm baskılara karşı her geçen yoğun süreçte bir kat daha güçlenip, olaylar karşısında daha müdahaleci ve etkin olacağımızı tüm kamuoyunu açıklıyoruz.

"Hücre tipi" dayatmalarına karşı tüm devrimci, demokrat insanları, Demokratik Kitle Kurumlarını ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!
YAŞASIN TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri
DEKAK**

9/10/97

MEKTUP... MEKTUP... MEKTUP...

OGUL VERDİK

Karla dolmuş bir tarlayla
yüzyıllarca süzülüşünüz
Otlar çimlenmiş, salıncıklı güverken tabla-
rında
bep acılar, bep karlılıklar düşerel bi-
zimi paymaya
uzun zamanlarda başka gemi uğrattınız
İnanılmaz
Sessizliği çöl gibi göçtüğü ağaçlarda
yokluk pedirtilmiş bebektirimize bep, ay-
lık yedirirdik.
Ta beşbeşlerinde dinlerimizi
amalarımızı habibalarımızın kullandığı nimle-
rini
İki gördüklerimizden biri
İki duyduklarımızdan birini ve barut kokusu
yürümeyi öğrendikten önce öğrendiklerini
İri ve inatçı gözlerle
miniklik ama kocaman ellerle
onun için saklı yumurtları
Ne çöl ortası bir kum
Ne yarek arzısı bir gölük
ne de rüzgârların uğurunu andı
bir hayvan kalsak da anıyı yitirirdik.
ve en kabayeliğinde karantılların
en acımasızlığında basiret bucaklarının

diminüyen ezgileriyle
avuz avuz tırnaklara oğul verdik
Ne anımlar, ne işkenceler, ne hatıralar
baldız
Tine de dınarların körlüğüne anımla işli
özgürlük açan bir narsın boyadık
Dışarı, dışarı, dışarı
Kalkınca ve renkle
ziyaretlerinizi çelik tırnak kırıma
İnanca yar gibi göğsünüzü bastırma koyul-
duk.
En son uğru anmaz verdği bir yafak vakti
beyaz idamlara
İnsani sakallara
özgür yarımlara oğul veriyorduk.
Oğul verdik yarımlara
O secdelerinde yazıyor ölümlük biz
yaralı bir çiçekli dirongen
sabun üzerine yağın karlıları ortasında
uzaktan gülecekti.
Sevdimiz ki ayazda güzünüz
kayın çöl ortasında bız parçanız
colum dağlara hepimiz yıldızlara yazdık-
tınız
dınardık, hıngırdık, yürümek
ve acuların en büyüğüne diröven yazımız
ve dınyamızın katıyınca emanetli di-
saklardık ama gönlümüzde kara-
buzunlu bir gecede

bir kışığı zükür gibi
Ve başlayınca diyor diyor güneler
zucarda son beccesinde zucarda sözcük
terle terle yolumuzda öcümle
takınmaz tazase
fayız sapsız
şifazır da kalrak
ellerimizle pençe pençe başgılara oğul
verdik
ve sadece içinde can değil, kan değil
insan, anar, diröç ve rarsa
hepsini, hepsini biriken
insanlığın doruğunda dağcılarımız
için yakadık
başgıya oğul verdik.
Oğul verdik ölüme oğul
yine de pesketirinizden balları tuzartır ol-
duk
büyük bir ümitsizlikten ölümden sonra da sa-
cıyıncağımız
ölüp ölüp diröçüp yazıyor ölümlük.
İşte şimdi hazır ol dünyam
vize et
kansa kan
açık işte karmakarışık
badi dizi swaya
davar davar
insanlar dağ dağ dizi
ama ölüme hazır olun

EYLÜL 94

AYNİL VE KASİM YOLDAŞ'A DAİR BİR ANAYA MEKTUP

Sen koruy yığın anam, kaygı konussun.
Yan bir yıldız anam, örs çekici vuran eller, usta eller, yürekli ve sevdaş eller. Ve sen, artık, havada durmaz olduğun için o seve-
riyi, yaşam bir büyük sessizliğe tutuk oldu sanırsın. Sanırsın ki, Çanak kale nin yemyeşil tepelerinin Ferhat'ı yakartık. Sanırsın ki, bo-
ğazın ürperimi dağularıyla yarışan coşkun yürekli Şirin bir daha geri gelmeyecek. Bu yüzden mi susuyorsun? Bu yüzden mi ana yüreği-
nin sakinliğinde yaşadığın en doyumsuz anıları, dünyanın en değerli hazinesi gibi saklıyorsun? Biz, her değerli anılara kıyak olamadık
mi yoksa, yüreğinin üzerinde tuttuğun, yüreğine yaralar saran ağırlık kabukları bu yüzden mi, sorduk
Biz susacağız, sen konuşacaksın, "Anlamazlar nasılsa" deme. Nasıl yaşıyorsun Aynıl ve Kasım yoldaşın komünist kavgalarını,
yine böyle yaşatacağın, sevdaşların, umutların, dayanışmalarını. Bak bir kez olsun göz bebeklerimizde, Ayın coşkunu, ayın kavgaya, anı-
da Kasım'ın sevdaş kavgasını içim için içtik bizler de. Biz bilimselimize saklıyoruz, sen yüreğinde. Paylaşmanın zamanı gelmedi mi ar-
tık?

Bir komünist savasçının ölmesi trafik kazasında, büyük bir talihsizlik, bunu ben de biliyorum. Ama ölümlük o kadar da garip, sa-
yılıca ve uzak değil. Kavgaya çıktın bir yaşamın söz konusu olan, ölümlük nerden, ne zaman ve nasıl geleceğini hiç ölmeyi kalın-
yor. Hemen karşı çıkma öyle sevgili anam, biliyoruz; bir ana olarak öğütlerimizden, ölümlük hakkında böyle sözler söylemek yüreğini sıkı-
tırıyor. Sen bakma ne söylediğime. Ölümlük önemli değil dınyamın, onu giindüken kabul ettiğimi anlamına gelmez. Aynıl ve Kasım yet-
mişlerim de ablama ölümlük hiç gelmez diyorduk. Ama öyle mi zamanlardı ki yaşamı, minik Ekiz Su'ya sarılır gibi, birbiriyle yarışıyor
gibi. Ölümlük değil, geleceğe güzel yaşamlara sevdalıydılar. Kaybolabilirlerdi bu müthiş kavgada, sokak ortasında infaz edilebilirlerdi;
ama hiç terkettiler mi sokakları işbençüle son bulabilirlerdi yaşamları ama bu, defalarca polise örseden okumalarına nasıl oldu mu?
Ka da bir çatıya, çatıya bir kavganın ortasında vurulup ölümlük de var, ah benim sevgili anam, inan, en çok bunu isterlerdi.

Şimdi söyle bana, ölümlük mü yeni böyle sessizliğe beni ölümlük kesin ve acımasız hükümü mü? Ama, şu küçük yaşamlarımda sa-
na, sadece ölümlük güleceğini mi bir kez sevdaş yoldaşlarımız. Duyduğum ümitsizlik, ölümlük üzerinde güleceğini, birileri kavgaya dus-
tuna birahine, saray çığırlı olan o yürekli yollarını, dınyamın olamazsın; onları son yollarında sarıp sarmalayan, sürgün ve saygı-
lılar bir demet çiçekle siman binlerin, bakılan bu sese nasıl cevap verdiklerini: "Rasim'ler, Aynıl'lar ölmez, mücahede sürüyor"... Çöl-
den di mi anam her zaman olduğu gibi, bu son kışık eylemlerine de, nasıl ölümlük yapıyorlar, nasıl ölümlük yapıyorlardı...

Af artık yüreğini bağlayan kabukları. Sen, o bilimsel sevgiyle atan yüreğinde, sadece en sıcak anıları değil; her dakikaya pyeyen
bir dünyamın idealleriyle bezenmiş bir kavgaya her ayarlanmasın yaşamın gücünü de saklıyorsun.

Yol gösteren, direten, yaratıcı, yförlük, çoğaltan bir yaşamın, bizim için ne kadar değerli bir hazne olduğunu bilmiyor mu-
nun?

Bak, hep ben konuşuyordum. Şimdi sen anlat, yığın anam, kaygı anlatın.

BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞA GİRMEYEN PROLETARYA GERÇEK ÖNCÜ OLAMAZ!

Yeni biricidir, devrimciyiz, yaşayacak alandır. Diyalektikte; yeni, gelişimin belirli bir aşamasında eskinin bağrında doğar. Yeni bir kez doğdu mu, bir kez filiz vermeye başladığına, hiç bir güç onun gelişimini, serpilip boy vermesini engelleyemez. Gerçek güçler (eski), sadece tuzak gelecek olan eskinin gelişimini engellemeye çalışır, yavaşlatır, bütün gücüyle yeniye karşıdır. Yeniyle eskinin savaşımı çok çetin bir savaştır. Esici, kolay kolay mağlubiyeti kabul etmez. Her defasında, güçlerini topladıkça yeniye karşı öldürücü darbelerle girişecektir. Ama yeni bir kez doğmuştu, artık belirsizleşen olan odur. Yeninin gelişip güçlenmesinde eskinin etkisi vardır; yeni eskinin ileri yönlerini alacak, kendi yönleriyle birleşecek, hatta onu geliştirip doğuracak, bilimin, üretici güçlerin önüne koyulacaktır. Yeni eskini yadsınmaz. Yeni eskini yadsınan aynı zamanda yeninin kendi içinde doğacak olan yeni özellikler de filizlenmiştir. İşte bu yeni özellikler, yani yeninin içerisinde doğacak olan ileri devrimci nitelik yadsınmanın yadsınması yasasıdır. Süreci bir hareket halinde, olayların gelişimine diyalektik olarak ele alırken zaman görmez ki; birçok sorunun çözümünde, doğru tahvil yapmada, olayları doğru kavramada ve kavratmada (gerçek doğu olayları gerekse toplumsal olayları) bizi devrimci yonda etkileyecektir. Toplumlar tarihini incelediğimizde göreceğiz ki, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki ilişki -sınıf toplumlardaki gelişiminin belirli bir aşamasında çatışmaya dönüşen bir ilişkiye dönüşüyor. Üretim ilişkileri gerici konuma düşerken, devrimci olan üretici güçler kabına parçalanmak için, kendi gelişiminin önünde engel olan bütün gerici güçlerle çatışmaya girer. Bu savaş aynı zamanda yeni ile eskinin, gerici olanla devrimci olanın savaşımıdır. İşte toplumların gelişimi olsun, toplumsal sistemlerdeki üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki yasalar olsun, doğu olaylarının açıklanması olsun, bütün hepimiz, ancak ve ancak diyalektik yasaları kavrayarak açıklanabilir.

İlkel komünal toplum insanlık tarihinin ilk yaşadığı toplumdur. İş aletlerinin gelişmişliği düzeyi olsun, onu doğaya karşı kullan-

mada olsun insan ölü çok gelişkin bir yapıya sahip değildi. İş aletleri insanların yaşaması ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli düzeyde olmadıkları için milyonlarca insan açlıktan, kılıktan, soğuktan telef oluyordu. İş bölümünün ortaya çıkması insanların artık belli işlere yoğunlaşması, yerleşik hayatı doğurdu. Toprakta uğraşanlar bu alandaki iş aletlerini geliştirmeyi, toprağı işlemeyi öğrenirken hayvancılıkla uğraşanlar avlanmak ve av aletlerini geliştirmeyi, yenilemeyi, soğuk karşı hayvan postundan üzerine giyecek yapmayı öğrenmeye başladılar. İnsanların iş aletleri üzerinde yetkinleşmesi, toprak üzerinde de hayvancılık üzerinde de yetkinleşmesini sağladı. İş aletleri üzerindeki uzmanlaşma, hunlarla yapımı ile uğraşan ya da savaş seferlerinin iş aletleri üzerindeki sahiplenmesi, savaşlardan köle alınması, bütün hunlar özel mülkiyeti ortaya çıkardı. Özel mülkiyetin gelişmesiyle ayrıcalıklı insanlar, topluluklardaki insanlardan farklı yaşamaya başladılar. Büyüce külellikliği nitelikli ilkel komünal toplumun sonlarında ortaya çıkmaya başladılar. Güttükçe gelişen nitelikler, çelişkiler, köleci toplumu hazırladı. Köleci toplumun üretici güçleri ve üretim ilişkileri, ilkel komünal topluma göre ileri bir toplumsal sistemde idi ve ediyordu; yeni doğmuştu ve gelişecek olundu. Köleci toplum, ilkel komünal topluma yadsınmıştı.

İnsanın insan tarafından sömürülmesinin, sınıflara bölünmesinin ilk biçimi -köleler ve köle sahipleri- köleci toplumda ortaya çıkar. Köle sahipleri, üretimi araçlarına, toprağı, ilkel ve sınırlı da olsa iş aletlerine ve daha önemlisi insanlara da sahiptiler. Köleler "çırsı doğutlarına emek sağlıyor ve onlar için çalışıyor" (1).

Köleci toplumun temelini, köle emeğine dayandırmaktadır. Köleci toplumda, kölelerin köle sahiplerine çalışması üretimindeki ağır şartları, baskı zulmu ve sistemli, toplumun ihtiyaçlarını karşılayamayacak duruma gelmesi, milyonlarca insanın açlıktan, savaşın ve yoksulluktan ölmesini beraberinde getiriyordu. Köleci toplum "kötü bir yavaş yavaş kurulan, küçük bir emeğin, büyük bir emeğin ve sınırlı emeğin çoğunluğu üzerine geli-

mesinden başka bir şey standı", derken Engels, köleci toplumu çiziyordu. Köleci toplumun üretici, devrimci sınıf kölelerdi; sınıflı üretici güçleri geliştiren ve yetkinleştirilen köle emeydi. Köleler, güçlükleri köle ayaklanmaları, köle isyanlarıyla artık insanlığın gelişiminin önünde engel durumunda bulunan köleci toplumu parçalamaya başladılar. Özgürlükleri uğruna milyonlarca, milyonlarca kölenin kanı aktı. Artık bir sistem daha ömrünü doldurmuş, yeni bir sistemin davaları köleci toplumla birlikte gelişmeye başlamıştı.

Köleci toplumun tarihte bir başka biçim izledi: Feodalizm. Ülkelerin büyük bir çoğunluğunda gelişme süreci içinde kölelik sefilliğe dönüştü. Toplumun temel bölünmesi şimdiki feodal beylerle köylü serfler halinde oldu. İnsanlar arasındaki ilişkilerin biçimini değiştirdi. "Köle sahipleri, köleleri kendi malları olarak görüyorlardı; yasa bu görüşü doğruluyor ve köleci köle sahipliğinin tümüyle sahip bulduğu, topraklı bir mal olarak görüyordu. Serf olan köylüleri eğlendirdiği kadavayla, sınıf başkası ve hayvanlığı olduğu gibi kaldı, ama feodal beylerin köylülere tapınır bir mal gibi sahip olması söz konusu değildi, ancak onların emeği üzerinde belli haklarını yerine getirmeye zorlanılıyordu üzerinde, hak sahibiydi. (Lenta)

Köleci toplumdan feodal topluma geçişte bile, üretici güçlerin emsalsiz bir gelişime oldu köleci topluma kıyasla. Köleci toplumun bağrında doğan feodal toplum, yeni, ileri olanı temsil ediyordu. Feodal toplumun üretici güçleri de köleci toplumun bağrında doğdu, gelişti ve gelişimin belirli bir aşamasında köleci toplumun üretici ilişkilerinin yerini, feodal üretim ilişkileri aldı. Feodalizmin ilk dönemleri; feodal üretim ilişkileri, üretici güçlerin önünü açarak devrimci bir rol oynadı. Üretici güçlerdeki gelişme isteği ne zaman ki feodal üretim ilişkileri tarafından zorlanmaya, gelişme isteği engellenmeye başlandı -tabii ki bu uzun bir süreçti kapayıp feodal toplum gerilemiş ve kendi bağrında kapitalist topluma ve onun üretim ilişkilerini şekillendirmişti. Feodal toplumdaki üretici güçlerin gelişme isteği, üretim ilişkilerinin onu engellemesi bir çatışmaya kaçınılmaz hale getirdi. Feodal üretim ilişkileri yavaş yavaş, yeni ile çatışmak, onun gelişmesini engellemek zorundaydı. Öyle de oldu. Feodalizmle kapitalizm arasında -burjuvazinin ileri olduğu dönemde kayısıya bir suyağ başladı. O koşullarda devrimci bir si-

Yeni,
bir kez doğmuştu,
bir kez filiz vermeye
başladı mı,
hiç bir güç
onun gelişimini,
serpilip boy vermesini
engelleyemez.

nuf alan burjuva imarîet güçleri gelişmesini istiyordu. Bu hem kendi geleceği için, hem de toplum için gerektiydi. İşte bu gelişimin içsade kapitalizm tarihin en devrimci safı olan proletaryayı ortaya çıkardı. Her şey kendi karşılığı ile vardır. Bir taraftan geleceğin temsilcisi algılaşırken, diğer yanda gerilemiş burjuvazi.

Burjuva safında, tipki diğer toplumlarda ki egemen sınıflar gibi kendi sistemle birlikte kendi mezar kazıcıları tarafından (proletarya tarafından) tarihin çöplüğüne gömülecektir. Bu günkü kapitalist üretim ilişkileri gerilemiş, devrimci olan üretici güçlerin gelişmesinin önünde engeldir. Üretim güçleri daha fazla gelişmesi ancak üretim ilişkilerinin ona engellemediği koşullarda olacaktır. Üretim ilişkileri onu sürekli gerilemeye çalışarak, ancak devrimci olan ve sürekli gelişen üretici güçler artık kabuğuna sığmadığı zaman, bu kabuğu çatlatırsaktır. Tipki, ilkel komünal toplandan köleci topluma, köleci toplandan feodal topluma ve feodal toplumdaki kapitalist topluma geçiş gibi. İkel komünal toplum hariç diğer toplumlarda bir toplumsal sistemden diğerine geçiş kimi zaman devrimci bir yol izlemiş kimi zaman evrimci bir yolla gelişmiş. Şu gün pek büyük bir zaman değişimliğidir; her sınıf toplumun egemenleri bir aruşkan, azinteleri milyonlar olmuştur. Bir savaş anlık üretim araçlarına sahip oluñcan toplumun çoğunluğunu oluşturan ezilenler, üretim araçlarını kullananlar ve sınırlı olanlar olmuştur. Sınıflı toplumlardaki her toplumsal sistem, diğer sınıf toplumuna bağrında doğmuş, gelişmiş ve kendi egemenliklerini pekiştirmiştir.

"Bu temel algı -toplumun ilkel, kölelik biçimi de, serflikte ve nihayet kapitalizme geçişini- her zaman okunla tutulmuşuz, çünkü ancak bu temel algıya bakıldığında tutarlı, ancak bütün sosyal hareketleri bir temel tema içinde incelemekle bu hareketlerin doğru bir algıyı vermesini yapabileceğiz ve bunların ne derece istikrarlı ve dayanıklı olduklarını, çünkü insanlık tarihindeki bu üç büyük dönem, köle eslipliği, feodal ve kapitalist dönem, antero ve yarıları yazılı kaynaklarımızda ve ağızlarına bir sosyal bilimcine, öylesine çetne öğreticiler, düşünceler ve ilavimlerle sunulmaktadır ki, bu üç derece geniş farklılık, hiçbir çetne (özellikle burjuva düşüncesi ve politikacılarının sosyal, feodal ve öteki öğretilerle ilgili olarak), bir ipucu olarak, toplumun sınıflara bölünmesini, sınıf egemenliğinin biçimindeki bu değişime iyi kavrayarak ve bütün toplumsal sorunları ekonomik, sosyal, ruh-sal, dinsel vb -bu açıdan, mesajlarak anlamaya olanağı vardır." (Lenin).

Lenin'in belirttiği gibi gerçekten bu üç büyük dönem her aşpandan bize sayısız örnekler, sayısız devrimler sunmaktadır. Olaylar, algılar iyileştiğinde, marksist bakış açisi bir an olsun unutulmadan inşaatında tarihin her devrimci sınıf, tarihsel olarak mücadelesine delâletmiş ve gerilemiş olan egemen sınıf karşı savaşın muazzam dersler, muazzam taktikler vb. gibi bir savaşın kasıtlıması için deneyler sunmuşur.

Toplumsal sistemlerdeki devrim deneyleri, bilinçli, örgütlü bir hareketin değli, daha çok nesnel yolla ona çıkan dönemler. Ne komünist partilerden, ne onun örgütlerinden, ne yağunlara taşıdığı bilinçten vs. sözcüklerle.

Proletarya diktatörlüğü (sosyalizm) kapitalizmin bağrında doğup gelişmez. Mülkiyet biçimi bile birbiriyle karşıt; sosyalizm toplumsal mülkiyet biçiminde, toplumun çıkarları doğrultusunda örgütlenirken, kapitalizm; kapitalist özel mülkiyet biçiminde tek tek bireylerin çıkarları doğrultusunda -yani küçük bir azınlığın çıkarları doğrultusunda- örgütlüdür. Ounun için bir ülkede feodal üretim ilişkileri bakımından kapitalist üretim ilişkileri rahatsızlık önünde gelişebilir, yani aynı dönemde bir ülkede hem kapitalizm hem de feodalizm olabilir (ama birisi egemen olan diğer henüz gelişme halindedir.)

Burada yeni olan, derin olan gelişecek, egemen üretim biçimine dönüşecektir. Kapitalizmden sosyalizme geçişte böyle bir şey yoktur. İhtisade yeni bir toplumsal sistem doğmayacağına göre o zaman modern kapitalizmin ileri, devrimci sınıf olan proletarya kapitalist özel mülkiyeti paramparça edecek ve kendi toplumsal sistemini örgütleyecektir. Burada ki geçiş biçimi savaşlarla, çatışmalarla yeni devrimde olacaktır. Burjuvazi, proletaryayı sürekli baskı altında tutmak, kendi egemen sistemini daha uzun yaşatmak için her türlü maddi, teknik olumlarına ve zor araçlarına başvuracaktır. Kendi sisteminin devamını sağlayabilmek için toplum üzerine terör eylemlerine, katliamlara, baskılara başvuracaktır. Çünkü kapitalist özel mülkiyet ancak zor araçlarına başvurarak yaşayabilir, ayakta kalabilir. Yoksa üretimi araçları karşısındaki geri konumundan dolayı onun süresi yaşayamayacaktır.

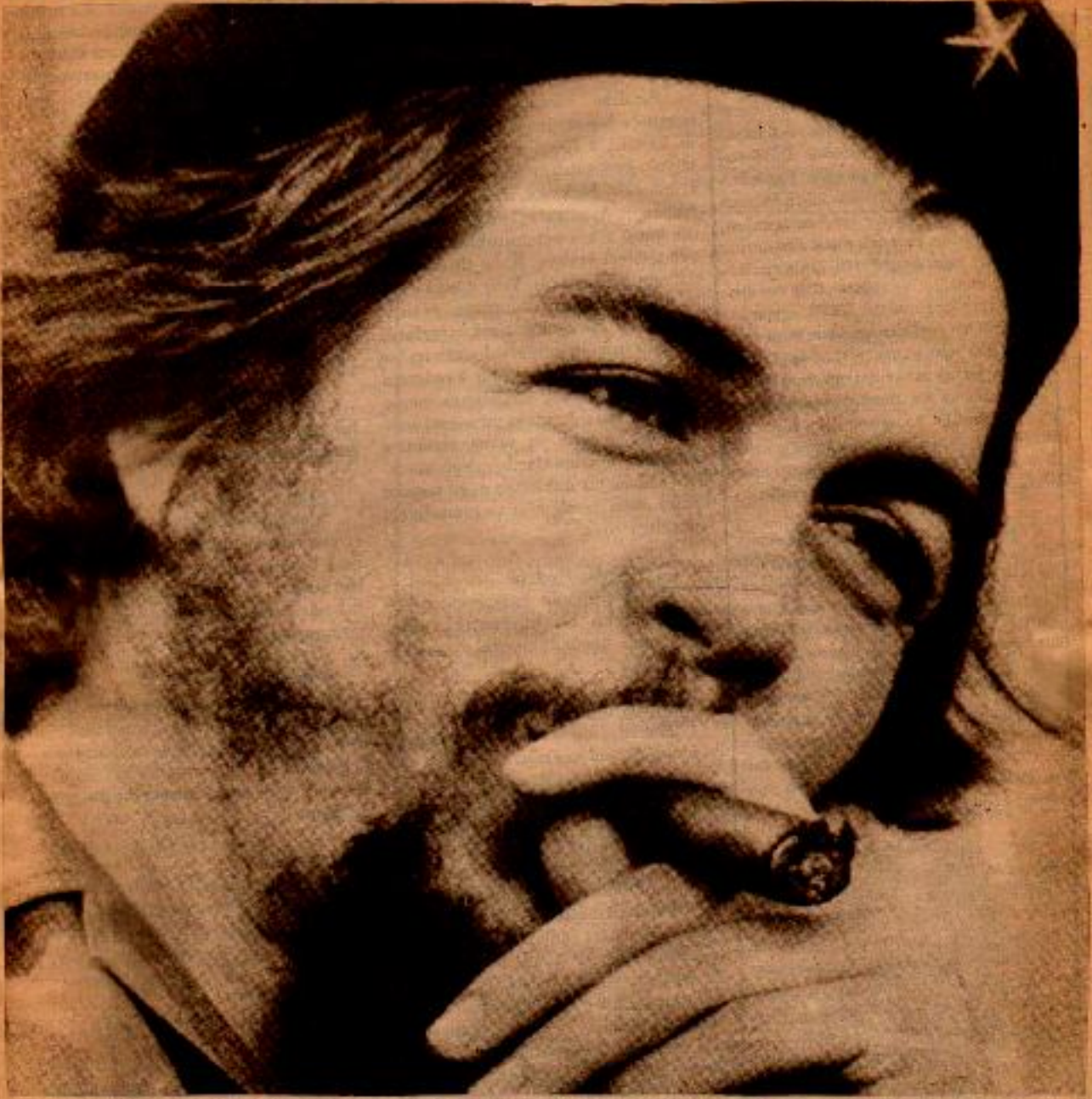
PROLETARYA SİLAHLANMALI VE KAPITALİST SİSTEMİ HAVAYA UÇURMALIDIR

Birçok sok hareket yanlış bir mantık sonucu proletaryanın silahlanmaması, emekçi halkların silahlanmaması hep faşistlerden saldıran geldiğinde kendin koruma, kendini savunma aracı olarak ele alıyca ya da bu politikalarla yoksa ve emekçi halklara gidiyor. "Partiler silahlı, sava için silahlanmalıdır". "Devlet ve faşistler bize karşı silahlanmalıdır için silahlanmalıdır", "Maraş'ta, Sivas'ta yazılara insanı katlettiler. Bunun için silahlanmalıdır" vb. vb. savunma biçimlerinde dola-yı silahlama silah örgütleri kurma olayı ele alıyoruz.

Hayır. İyi sınıf ve emekçi halklar bunun için silahlanmasınlar. Ya da şöyle söyleyelim, sadece bunlar için silahlanmayacak, silahlı örgütler, taktikler vb. gibi savaş örgütleri kurmayacaklar. Leninistler, iyi sınıfa, emekçi halklara, yoksa köylüğe silahlanma çağını yaparken, sadece kendilerini koruma ve savunma amaçlı olarak silahlanma çağını yapmıyor. Leninist parti, proletaryanın hedefine ulaşması için burjuva egemenliği yerle bir etmesi için silahlanmalı ve silahlı

aylanmaya girişmelidir, diyor. Tarihsel olarak ileri mücadeleye proletarya aslıp, yeniyi temsil ediyor. Yeni karşısında geri burjuva sistem direriyce. Yeni, eskilyi yenibilmek, onun egemenliğine son verebilmek için her türlü zor araçlarını ve zor örgütlenme biçimlerini hayata geçirecek kendisiyle birlikte diğer emekçi sınıflarda kurtuluş yolunu açmalı ve onları devrimci nitelikte etmeli altına alarak gerçek öncülüğünü göstermelidir. Proletarya, kanlı-kaygılı bir savaş tutuşmadan, bütün örgüt biçimlerine, örgüt araçlarına başvurmaksızın kapitalizmi yenemeyecektir. Burjuva egemenliği her alanda çirkinleşmiş, asıllıklanmış, kokmuş, eskimmiş ve gerilemiştir, eğer proletarya bu egemenliği tarihin çöplüğüne gondermezse, eğer onu havaya uçurmak silahlı örgüt biçimlerini, silahlanmayı gerçekleştiremez, kısacası, iş savaşı kazanmak için gerekli maddelere araçlarını başvuramazsa, zafer yuru göremeyecektir. Önu önet, önder sınıf yapan modern kapitalist sistemin en ileri, devrimci sınıf yapan, üretim araçları karşısındaki konumlanışıdır. "Üretim araçları karşısındaki konumlanışın tamamını temel bir durumdur. Nesnel durum bir tarihi bağular tarafından kazanılır. Kapitalizm içinde sınıf mücadelesindeki konumlanış da hesaba katılmaktadır. Proletarya, ne zaman ki burjuvazi için bir 'sınıf' maktan çıkar da kendisi için bir sınıf durumuna girerse, o zaman 'devrimci sınıf' niteliği belirginleşmeye başlar." (Lüger Gunduz, Devrim için DEVRİMCI EMER s.4). Ancak devrim için, sonraki sistemini dağıtabilmek, bu yetmez, aynı zamanda diğer sınıf ve katmanları devrimci nitelikte etkilemek için proletarya, sınıf savaşımında bütün türlü silaha karşı bizzat en önde savaşın olmalıdır. Keski kurtuluş için, diğer ezilen sınıfları kurtuluşu için en önde savaşarak cesurluk silaha o zaman gerçekten devrimci bir sınıf olacak; diğer ezilenlerin onun peşinde yürüneyecek, savaşa aktif olarak katılacaklardır. Sınıflı toplumlarda her ileri sınıf kendi mücadelesine uygun hareket etmiş, varolan egemen sistemi yerle bir etmiştir. Köleci toplumun tarihte karşısına karşı olan burjuvazi... Kapitalizmi de layık olduğu yere gönderecek olan devrimci proletarya olacaktır. Proletarya, bu savaş kazanabilmek için devrimci araçları kullanacak, devrimci örgütleri oluşturacak zorundadır. Devrim için, diğer tüm ezilen, sömürülen sınıflar devrimci proletaryanın etrafında savaşa girmelidir. Proletarya, örgütülüğünü, disiplinini diğer emekçi sınıflara kabul ettirmeli ve çelik yumruğunu analık, geri, kapitalist sistemin beynine indirmeli, onu paramparça etmelidir. Gelecek proletaryanınıdır. Gelecek sosyalizmdir. Proletaryanın devrimci araçları kapitalizme yıkacak, Demokratik Halk İktidarı ile sosyalizme yönelecektir. Zafer proletaryanın olacaktır.

Devrimci EMEK okuru
Rasim BULUT

NEO-LİBERALİZME VE GLOBALİZME KARŞI
ULUSLAR ARASI İŞÇİ TOPLANTISI

06 / 08 Ağustos 1997

HAVANA / KÜBA

SUNULAN TEBLİĞ

"Türkiye'de ki 4 konfederasyondan HAK-İŞ ve TÜRK-İŞ genellikle kamu işçilerini örgütlemiş iki büyük konfederasyondur. Bu iki konfederasyon CIA tarafından kurulmuş eğitimli ve yönetilmiştir. DISK özel işyerlerindeki işçileri örgütleyen, başta devrimi alan ne tarihte mülkiyet 16-16 Haziran olaylarını örgütleyen bir konfederasyondur. 1980-1983 yılları arasında faşist diktatörlük tarafından kapatılmıştır. 1988'ten sonra tekrar faaliyetine izin verilmiş DSF'den ayrılacak hatta sağa kaymıştır. KNSK memurları örgütleyen bir konfederasyondur. Ve şu anda herhangi bir yasal statüsü yoktur. Türk devleti İLO ile yaptığı anlaşımız rağmen iş yasalarında herhangi bir düzenleme yapmadığından bir işçilerle konuşmamıştır. Başta der Mücadele örgütü olan fiiî haklarını mücadele ile kurmuş KNSK reformistlerin yönetimleri olmasıyla bu durumunu koruyamamıştır.

Sendikalar tüm dünyada bu gün ekonomik mücadele örgütleridir. Sosyal ve politik sorunlara duyarlı değillerdir. Globalizm/yeni dünya düzeni/neo liberalizmin sonuçlarından biri olan işsizliğin patlamasıyla ekonomik kazanımları bile koruyamaz duruma gelmişlerdir ve ekonomik kazanımlarda da gerilemişlerdir. Tüm bunların sonucu, yeni dünyanın yeniden bölünüşü sınıf mücadelesinin azar güttümlerini sermaye tarafından kapatılmıştır. Kapitalistler ve sendikalar, Sosyal barış, konuşması gerçekleştirip, birleşip, genel kararları birlikte aldılar.

Sendikalar başta düzen içi örgütlenmelerdir ve kapitalizm tarafından asimile edilmişlerdir. Burjuvazi, sendikaları manipüle ederek kendi kontrolüne almış ve sendikalar etkiye kıtları etkisizleştirmiştir. Sendikalar daha dayanışma örgütlenmeler ile uygulanabilir. Bu örgütlenmeler konut ve konsey tipi örgütlenmelerdir. Bunlar devrim örgütleridir, özellikle dönemin örgütleridir ve devrim hedefleridir. Biz bu örgütlenmelerle geleceği geleceğiz.

Şimdi eylem içinde gelmeye, dayanışmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

YA DEVRİMİ YA ÖLÜM!

(48.1997 Festivalde Genç Sendikalar oturumunda konuşmuş ve 88.1997 Uluslararası Sendikalar Konferansı'na sunmuştu.)

TOPLANTIDAN NOTLAR..

Sendika konferansı 6-8 ağustos arasında Konferans Merkezinde yapıldı. Özellikle Brezilya CUT Sendikası büyük bir katılım sağlamıştı. Kore, Hindistan, Meksika, Fransa, Belçika, Almanya, Avustralya'nın neo-liberalizme karşı etkin eylemlilikler düzenleyen işçileri buraya, Kuba ile dayanışma için gelmişlerdi. Yeni dünya düzeni aldatılmamasının dünyanın yeniden paylaşımı olduğunu haykırıyorlardı. Globalleşmenin emperyalizminin içi boş bir ideolojisi olduğunu, bir kandırma-cadan başka birşey olmadığını, sonuçlarının işsizlik, maaş ve sosyal haklarda kayıp-çöküş ve savaş anlamına geldiğini söylüyorlardı. Neo-liberalizm sadece bir doküman değil yaşama tehdit eden bir algudur ve mücadeleyi yükseltmeliyiz.

CTS/Küba-Pedro

"Globalleşmenin karşısında dayanışma önemli bir alternatiftir. Ben iyimserim, düşüncüklerimizi gerçekleştireceğiz."

Hindistan:

"Globalleşme sermayenin kendini yeniden düzenlemesidir. Hepimizi etkileyen bu alguya topyekün bir mücadele ile karşı koyabiliriz. Finans kapital emperyalistlerce yönetiliyor. Başta Meksika olmak üzere bütün ülkelere yöneliyor. Bu tehlike karşısında hazırlıklı olmak ve halkı bilgilendirip, hareketlendirmeliyiz. ABD, Globalleşmenin sonuçları sadece III. Dünya ülkelerini değil, ABD halkını da etkiledi. Eğitim, sağlık ve işsizlik korkunç boyutlarda. Bir çok uluslararası şirket krizden etkilenmiş ve bu da işsizliğe yol açtı. Vergiler arttı, çalışanların sağlık kesintileri arttı. Globalleşme canavarı ve ABD emperyalizmi ile dünya çapında mücadele etmeliyiz"

Brezilya:

"Neo-liberalizm ve globalleşme bir sonuçtur. İşçi sınıfı tüm propagandaya karşılık yine de karşı mücadelesini yükseltti. İnsan hakları, besin, insan gelişmesi, işsizlik dramatik bir şekilde

kötüye gitti. Yeniden yapılanma mücadelesi devam ediyor. Birliği kurmalıyız. İşçi sınıfı Neo liberalizmi kurtarıyor. Burada bir memorandum öneriyorum, diğer bir konu ise ambargo ile ilgili bir hareket başlatılmı."

İngiltere:

"Mason Thatcher yüzbinlerce insanı işsiz bıraktı. Yeni sömürgeciliğin azgınlaştığı bu dönemde Küba'nın Mc Donald's lara ihtiyacı yok. Okullar Küba'da özelleştirilmiyor. Onca zorluğa rağmen kötüye giden Küba değil Emperyalistlerdir. İnsani tüm sosyal hakları gaspedenler de onlardır."

İtalya:

"Kapitalizm insan sorunlarını hiçbir zaman çözemeyecektir. Tüm haklarımızda gerileme var."

Sili:

"Pek çok konuşma yaptık. Özelleştire veriyoruz, mücadele yerine konuşmak boşuna zaman harcamak oluyor. Korkusuz bir toplum için, daha çok mücadele. L. Amerika'da tüm haklarımız geriledi."

Yeni Zelanda

"Göçmenlere sağlanan sosyal haklar çok geriledi. Kapitalizm Y.Zelanda'da çok güçlü görünse de panik ve kriz içindedir. Emperyalizm güçlü değil çok zayıf, karşı hareketse hergün geliyor."

İspanya:

"İş kazaları devamlı artıyor. İşimizi kaybetme korkusuyla gerekli tepkiyi vermiyoruz. Oysa Küba'da insanlar binalardan daha önemlidir."

Gine Bissou:

"Globalleşme cinayettir."

Portekiz:

"Kapitalizm dünyanın her yerinde işbirliği halinde yüksek fiyat, düşük ücretle toplumdaki dengeyi sağlayabildiklerini iddia ettiler."

Arjantin:

"Küba halkının mücadelesini destekliyoruz. Arjantin'de giddet artıyor. İşsizlik çok yüksek, kadınlar çalışma yaşamında çok eziliyor. Çok yaşa Kü-

ba, çok yaşa mücadele. Cinayetler, ka-
yıp insanlar, diğer şiddet olayları em-
peryalizmden kaynaklanıyor. Sağ, ka-
pitalizmin sonucudur. Emperyalizm
bağımsız ülkelerden elini çekmelidir.
Küba üzerindeki ambargo kaldırılmalı-
dır.'

Filistin:

Özelleştirme, sendikal hakların
gaspi, işsizlik, adaletsizlik emperya-
lizmden kaynaklanıyor. Yeni sömürge-
cilğe karşı birleşik bir hareket oluş-
turmalıyız. ABD, bu yılın iki önemli
olayı Arjantin (Taşınma) ve Fransa'da-
ki işçi hareketleridir. Önemli bir grev
ABD'de oldu (Postane) ABD'de işçile-
re saldırılar, burada da Küba Halkına
saldırıyor. Sendikal hareketler müca-
deleci olmalıdır. eğitim haberleşme
ve örgütlenmede birlikte hareket et-
meliyiz. 3 dünya ülkelerinde karşı ha-
reketleri, profesyonel kadrolar örgüt-
lenmelidir.'

Almanya:

İşsizlik neo liberalizmin bir sonu-
cu değildir, neo liberalizm bir teknolo-
jik devrimdir.' Bir çok kaynak böyle
söylüyor. Gelişmiş kapitalist ülkele-
rin söylemi bu. İşsizliği aşmak için çar-
laşma saatlerini düşürebilir ve böylece
alacağımız ücreti paylaşabiliriz.'

Meksika:

Neo liberalizm ve globalleşmeden
sonra sendikalara büyük saldırı başla-
dı.

Jamaika:

'Neo liberalizm çalışanlara karşı-
dır. Ucuz emek ve kötü çalışma koşul-
ları anlamına geliyor.'

İran:

'Neo liberalizm ve globalleşme ko-
nusunda pek çok toplantı yaptık. Tek
sorunumuz birlikte mücadele vermektir.
Bu hareket sadece insan hakları
boyutu ile sınırlanabilir. Emperya-
lizm büyük bir güçtür, birleşik bir kar-
şı koyuş gerektiriyor.'

*Kapitalizmin İleri Kolları "Enternasyonal" soy-
landı. İncelerler aydın ve yazarların emekleri. Ara-
dır "Comuniste CHE Guayana" partisi ile ilgili
güçler, şifalı bu güçleri konuşuyorlar görür iş-
çileri.*

...Ve sonuç bildirgesi

taslak neo-liberalizme karşı işçi hareketinin çözüme dair kısa programı;

*Uluslararası Neo-liberalizme karşı
işçi toplantısı 61 ülkeden 300 sendika
başkanı, siyasi temsilci, sosyal, entelektüel
ve akademik organizasyonların
katılımıyla 6-8 Ağustos arasında Ha-
vano, KUBA'da yapıldı.*

Mutabakata varıldı ki:

Neo-Liberal globalizasyon kapitaliz-
min yeni bir aşamasıdır. Uluslararası
şirketler eliyle ekonomik yoğunlaşma
(merkezleşme) ile karakterize edil-
yor. Rekabet/kar uğruna mümkün
olan her yolla çalışanların ücretleri-
nin aşağı çekilmesi anlamına geliyor.

Bu strateji güçlü devletler ve ulusla-
rarası tekellerce destekleniyor. IMF,
Dünya Bankası, Dünya Ticaret Organi-
zasyonu. Merkezleşmiş ekonomiye da-
yanan bu aşama her iki blokta, kuzey
ve güney ülkelerinin durumlarında
eşitsizlik, özellikle fakir ülkelerde işi
kabul edilemez ciddi bir etkilenme ya-
ratır.

Şimdi özellikle kaydediyoruz ki:

Sermayenin merkezileşmesi (yu-
ğunlaşması) ve küreselleşme, dünyada
özellikle gelişmemiş ülkelerde iş-
sizlik, yoksulluk, marjinalleşme ve sos-
yal dağılımın başlıca nedenidir. İleri
ülke halk kitlelerinin sağlık, beslenme
konularında, teknoloji dönüşümü-
nü öncülük, fakir ülkelerde ise geli-
meyi engelleyici etki yaratır.

Sunun farkındayız ki:

- Kadın/erkek dengeleri gereği eşit,
özgür, bağımsız ve vazgeçilmez hakla-
ra sahiptir. Hükümetler halkın güven
ve korunması ile ilgili kamu yararına
örgütlenmeler oluşturmakla yükümlü-
dür. Ulusların ve dünya nüfusu kapsa-
mında hiçbir grup ve kişi özel ayrıcalık-
lara sahip değildir. Genel demokra-
tik güç doğal olarak çoğunluğundur,
ayrıca çoğunluğu etkileyebilme hakkı
sahiptir. Neo-liberalizmin yok edici et-
kisi, çoğunluğun istemlerinin gerçek-

leşmesi, halkın ve öncülerinin dünya
çapında gözüktüğü özgürlük mücadele-
si, halkın katilimciliği ve sosyal adalet-
tin gerçekleşmesi, gerçek demokrasinin
kazanılması manevi ve politik hak-
larının kullanılması-gururla söylüyo-
ruz ki bizden sonrakilere de sürdürü-
lecek halkın katilimciliği ve eşitlik ist-
emlerinin önünde engel oluşturuyor.

Doğrulanmış şudur ki:

Kapitalist sistemde meydana gelen
değişiklikler globalizmin hızlanması
ile aynı zamanda oldu. Ona eşlik eden
Neo-liberal doktrinle başladı. Dünya
nüfusunun dörtte birini oluşturan 20
gelişmiş ülke dünya gelirinin, ticaretinin,
dış gördüsünün, tüketiminin, ham
madde ve doğal kaynaklarının dörtte
üçünü, sadece G-7 olarak adlandırılan
7 zengin ülke, gezegendeki üretim
ve gelirin %66'sını- gözü doymaz bir
şekilde ve adaletsizce ellerinde tutu-
yor.

Düşünülen şudur ki:

Neo-Liberalist Globalizasyon uygu-
lanmalarında zora (şiddete) başvuran
yapısal ayarlamalar (yeniden yapılanma)
programları yaygınlaştırıldı. Birkaç ul-
ke tarafından zorta dayatılan bu du-
rum halkların ve ulusların özel ve
uluslararası durumunda keyfiyete ma-
ruz kalma, düzensiz emek ticaret, fi-
nans marketleri, ülkelerin yeniden ya-
planmasıyla halkların ikinci menfa-
atlarının öne alınması ve diğer ülkelerin
bağımsızlığı ve yürütmeleri üzerinde
zoru ve kanun dışılığı geçerli kıldı.

Neo-Liberal modelin hedefi tam anlamıyla

insanlık ve doğa için şudur ki:

Yoksulluğa, insanın doğadan uzak-
laşması, üretimin ve emeğin tehlikeye
atılması, işsizliğin artışı, part-timce iş,
iş saatlerinin artması, çalışma koşulları-
nın ağırlaşması, çocuk emeğinin yo-
gun olarak kullanılması, cinsler ara-

ında eğitsizlik, kadın emeğinin ücret kaybı ve ayrımcılığın genişlemesi, aylık ve sosyal hakların gerilemesi, kamu hizmetlerinin azalması ve tabrif edilmesi. Ve en sonu da her zaman ki gibi sermaye/emek dengesi sermaye lehine bozuldu. Hatta çalışanların yaşamlarına zarar vermek pahasına.

Doğrulandı ki:

Bu model öne sürülenler geçen birkaç yıl içinde istikrarlı ve merkez ekonomik büyümeyle, finans sektörü sorunlarının ve ekonomik ve sosyal krizleri çözmede başarısız ve yetersiz kaldılar, özellikle açıktır ki işsizliğin hızlanarak artışı, ki gelişmemiş ülkelerde dayanılmaz boyutlarda, gelişmiş ülkelerde ise alarm verenecek boyutlara ulaştı.

Kaydediyoruz ki:

Sendikal hareketler özellikle bu sert darbe karşısında ekonomik, sosyal, politik olarak üstün olmalıydı. Parçalanmış ve bölünmüş işçi sınıfına, dağılan Sovyetler Birliği ve sosyalist blok ve Doğu Avrupa ülkelerinden sonra değişen dengeler ve güçlere rağmen. Keza uluslararası şirketler karlarını artırmak ve büyük sömürülerini kolaylaştırmak, toplu sözleşme engellerini aşmak için, emeğin sosyal ve çevre şartlarında elde ettiği kazanımlarını hijinselleştirip ve işlevsizleştirme, devletlerin demokratik kontrolünü hijinselleştirip ve işlevsizleştirdiler.

Ulusların ve işçilerin tashihlerinden doğan haklarına dayanarak, Neo-Liberal Globalizasyona karşı birleşme ve aktif katılımın hızlandırılması, alternatif projelerle öne çıkmayı savunuyoruz. Gelişen ve güçlenen uluslararası kapitalizm tarafından tehdit edilen tüm ülkelerdeki sendika hareketlerine, entelektüellere, çiftçilere, kadınlara, aylıklı ve emekli işçilere, sanatçılara, yaşlılara ve özellikle genç ve öğrenciler, kadın örgütlerine, ticaret sektörüne, vahşi kapitalizm ve piyasa kanunlarına kesin olarak teslim olan halkın ağır yoksulluk ve ahlaksal çöküşünden kaygı duyan din adamlarına, çevre bilimcilerine ve toplum örgütlerine: Umutsuzluk ve boş bir çaba doğuran bu doktrin felsefesi şöyle özletilebilir: "kar için her yol geçerli-

dir"

Bu gerçeğin ışığında kaçınılmaz olarak Neo-liberal Globalizasyonun neden ve sonuçlarını ortaya koyan, birleşik örgütlü sendikal mücadelenin kısa bir programını hazırladık

1-

Bu insanlık dışı doktrin evrensel düzeyde uygulanmasına, doğaya ve ulusların bir arada var olma temellerine yönelen bu özel ve tehlikeli yeltenişe karşı direnmek.

2-

Birleşmiş milletlerin sponsörlüğünde, dünya çapında, istihdam, işçi ücretleri ve çalışma koşulları üzerine, resmi/özel - Şehirli/köylü ve sendikaların sınırsız katılımı ile bir zirve talep ediyoruz.

3-

Neo-Liberalist globalizme karşı ve onun politik, ekonomik, sosyal ilkelere karşı, düzenli toplantılar, kitlesel ve bölgesel toplantılar, mümkün oldukça ulusal forumlar, koordinasyon ve dayanışma eylemlerini yükseltme ve görüş ve yöntem alışverişinde bulunmak.

4-

Bütün sendikalar ve sosyal örgütlenmeler, mevcut veri merkezleri ve akademik enstitüler arasında güncel ve doğru bilgi değişimi için mekanizmalar oluşturmak.

5-

Bu sorunun çözümünü, sendikalar ve onlarla ilişkili örgütler, ücretli ve emekli işçiler, işsizler ve özel sektörde çalışanların istemlerine uyumlu mücadele metodları ve örgütlenme modellerinin geliştirilmesi ile olacaktır.

6-

Mümkün olan tüm anlemlerle duyuruyoruz ki; çocuk işçilerin insanlık dışı ve hayvancasömürüsü, çocuk pornografisi ve fahişeliği, evlat edinmedeki çocuk ticareti veya iş organları için çocuk kullanımı, çocukların sefaleti ve en istimalinin ortaya çıkması ve artmasına karşıyız. Öncelikle tıbbi yardım ve eğitimin yaygınlaştırılmasını istiyoruz.

7-

Çalışan kadınların tüm hakları için mücadelesini -çalışma alanlarındaki cinsel taciz ve su istimal, annelik haklarının kısıtlanması, işe girişleri, iş eğitimleri, eşit işe farklı ücret alma-

ları, yaşlı kadınların gençlere göre aşırı sömürüsü- destekliyoruz.

8- Şimdi emek pazarının düzenli ve uysalığında ihlal edilen, hiçe sayılan, bilmeden gelişen ve yıllar öncısından zorlu mücadeleler sonucu sermayeden zorla elde edilen, uluslararası örgütlerce tanınan olmazsa olmaz haklara ve ulusal, geleneksel haklara tam ve gerçek saygı istiyoruz.

9- Ulusların bağımsızlık ve egemenlik, halkların kendi yasal sistemlerini, yabancılaşmaya karşı kendi kültürel kimliklerini kurma, kendi kaderini tayin ilkesini savunuyoruz.

10- Birleşmiş Milletlerin demokratikleştirilmesini talep ediyoruz. Özellikle Güvenlik Konseyinin, Genel Kurula üyelik genişletilmeli ve gelişmekte olan ülkelerin sürekli delegeliğini kapsamlı, 185 ülkeden oluşmalıdır, şimdi 5 ülke tarafından kullanılan anti demokratik veto hakkı iptal edilmelidir.

11- Özelleştirme uygulamalarını reddediyoruz. Ülkelerin zenginliklerinin uluslararası ellere geçişi, işsizlik, gizli işsizlik ve hatta tüm sosyal aktivitelerin kültüye geçişi, sağlık, eğitim ve diğer tüm sosyal hakların kaybedilmesi, rekabet/ en yüksek karlılık koşullarının enayi sonucudur.

12- İleri sürüyoruz ki, halkın yaşam standardına etki eden tüm projelerde, ekonomik aktivitelerde, doğal ve temel sorumlulukta, devletin rolünü desteklemeye ihtiyaç var. Biz inanıyoruz ki Neo-liberal özelleştirme ve ulusal haklarından mahrum etme dalgasına karşı olan ulusal devletleri desteklemek, ve ekonomik, sosyal gelişmiş ülkelerdeki diğer halk sektörleri ile birlikte, işçilerin gerçek katılımı ve sendikaların, hazırlık, yürütme, kararların kontrolünü doğrultusunda mücadelesi zorunludur.

13- Barış atmosferinin kurulmasına, silahsızlanma programının uygulanmasını ve gerçekçi ve tutarlı olmasını, kendi kendini destekleyebilir bir gelişmenin yerleştirilmesini, militarizme yapılan harcamaların, yoksul ve

geri kalınış ülkelerin gelişmelerine yardımcı olması için ayrılmasını talep ediyoruz.

14- Gerçek yuvalarını açığa çıkarıyoruz ki, ödenemez, kalkaz dış borçlar, az gelişmiş ülkelerin zenginliklerinin gasp edildiği mekanizmalardır. Açık ki şimdiki dış borçların miktarı (geçmiş on yılda geri ödeme tutarına eşit) geçen her yılda birlikte katlanarak artmaya devam ediyor.

15- Göçmen işçiler üzerindeki yasa dışı sömürüyü durduruyoruz. Göçmen işçi çalıştıran ülkelere iki taraflı anlaşmaların sonuçları ile sağlanan vazo-çilmez haklar, çalışma güvenliği, sosyal hakların sağlanması ve kanunlarında pozitif değişiklikler yapılması için çağırıyoruz.

16- İşçilerin geçici olarak işten çıkarılması, gizli işsizliğin artması, çalışma zamanlarının (vardiyaların) uzaması ve yıpratıcılığına bahane olarak kullanılan, teknolojik gelişmenin sürekliliğinin engellenmesini reddediyoruz. Buna karşılık, kısa iş zamanı, istihdam, üretimde emeğin payının yük selmesi ile orantılı ücretinde destek lenmesi için mücadele edeceğiz.

17- Sendikal hareketlerin diğer ülkelerdeki politik mücadelelerle (onların otokratileri zedelemekten) bağ lantada olmasını analiz ediyoruz. Neo-libe ralist globalizmin politik, sosyal, ekon omik uygulamalarına karşı olan tüm hareketler bütün pratik ve teorileriyle destek ve güç birliğine davetlidir.

18- Kendi demokratikleşmelerine sahip çıkarken; özelleştirme ve ulusla rarası haberleşmenin kontrolüne karşı, medyanın, kendi sulturgan devletle rini savunması, farkında olmadan suç ortaklığına dönüştüyor. Neo-Liberal dalga tarafından beslenen, kültürel tarih ve bilginin engellenmesi karşı sında alternatif iletişim geliştirme çabalarıyla mücadele ediyoruz.

Neo-Liberalizmin sonuçları insan lık gelişmesini oluşturan değerli (an lamlı) ve tarihi bakış açısının temel ni çürütüyor. Uluslararası haberleşme ağı (NETWORK) tüm olanaklarıyla çalışanlara taşınmak ve en geniş yığın

ları doğru bakış açılarıyla eğitmek, bencillığe karşı dayanışma kurmak, dağılmaya karşı birleşmek, nihilizme karşı umut, konformizme karşı müca dele ruhu, ideolojik saldırılara karşı işçi sınıfının kurtarılması.

19- Emek cephesinden, dünya ekon omisindeki globalizm uygulamaları nı karşılamak, ülkelerin bağımsızlığı na tam saygı, açık, karşılıklı dayanış ma lehinde bir hareket geliştirmek. Bundan hareketle yapılması gere ken:

- Üçüncü dünya ülkelerinde ilerley en çöküşün, eşitsiz değişimlerin temelini yaratan şimdiki ticaret ve fi nans yapılarının dönüşümü.

- Gelişmeyi sağlayan üretim kay naklarında egemen olan dengersiz, spe kulatif kar ve öncelik hakkının sınır landırılması, kabul edilebildiği ölçüde kontrol edilmesi, düzenlenmesi.

- Neo-Liberalist tasfiye politikaları ve diğer politikalar sonucu uluslara rası şirketlerin elde ettiği büyük kar ların kaynak yaratma ve iç borçları tasfi yede kullanılması. İnsan emeğinin ve rimini artırmak teknolojinin birleştir ilmesi ile gerçekleşecektir. Rekabet etmeyen ve deneyimli pek çok ülke, küçük ülke grupların ekonomilerini kalkındırarak yeni bir dünya oluşturu malı.

- Gelişmiş bölgeler ve kırsal bölgeler, karşı karşıya gelen ülkelerle pazarlıkta güçlü olmak için birleşen bir lilişimin. Bu birleşmenin sonucun da, tüm ülkeler eşit ilişkilere kavu gur, uluslararası şirketlerin, menfaat lerinin aksamına, hareket ve katılımını kontrol edilebilir.

- Çözemsiz kalma ve sorumsuzluk so nucu, çevreye ciddi ve geri dönüşmez zararlar veren, insan varlığını tehdit eden sonuçlara yol açan Neo-liberalist globalizasyona bu şartları çözmeye ye tersizdir. Tam tersine her geçen gün daha çok anti-ekolojik bir sisteme dön üştü. Bundan dolayı insanlığın yaşa namayacağı bir son oluştu.

20- İnsanlık için bir gelişme modeli öneriyoruz.

- Ekonomik politikalar, daha iyi iş iğnelenmelidir.

- Resmî ve özel sektör işçilerinin ücret ve gelirleri artırılmalı.

- Sermaye/emek görüşmesinde dü zenli bir mekanizma oluşturulmalı.

- Kadın/erkek çalışanların ILO sözleşmeleriyle tamna sosyal ve ulus lararası almasıyla olmaz kazanımları nın uygulanmasına rıza gösterilmeli.

- Ücretler aynı tutularak mesai sa atlerinin azaltılmalı.

- Sağlık, eğitim, sosyal haklar ve barınma konularında bütçe tabeisi edil meli ve gerçek bir iyileştirme sağlan malı.

21- Özel ekonomik sektör ve şubeler i, çok ulusal şirketlerde çalışan, send ika ve işçiler arasında iletişim sağ lanmalı.

22- Yeni bilgi ve deneyimleri aktar mak için, uygun bir zamanda, gelecek toplantıyı düzenleyerek sponsor tesis edilmeli.

Yukarıda söz verdiğimiz gibi, bu toplantıya katılan, Neo-liberalist glo balizm tarafından engellenen ve güçsüz düşürülen bizler şunun farkında yız: onların yaygın uygulamaları, biz lerin tüm dünyada mutluluk paylaşma yını tecrübe bir başarıyla görmemiş, ulusla rın birliğini yeniden inşa edecek müca deleyi, dayanışmada hep birlikte en ternasyonal çabaları geliştirmemizi ve yükseltmemizi engellemeyecek.

30 GUEVARA BENİM GUEVARAM

Ölümüne de olsa, bu mücadelede sınır yok, dünyamız herhangi bir yerinde olup bitene dayanmaz kolomuz. Bizim bir ulkayı yenme zafetimiz, herkes için zafettir.

Şimdi her şey için teğakkâr ediyoruz. Benî düşündün ve bir ulkayı yarattın.
(1954) 1. Yarı Ocak/Şubat/1954: CHE

Bu tür bir mücadele bize devrimci olma fırsatı verir, yüksek bir dereceye, en sonundaki bir insanlığın en üst düzeyine götürür.
CHE

Bir her hafta Popocatepetl'e tırmanmaya çıkıyorduk. O her bir zaman bizim buharımız di. Anız çabasına sorduk.

Onda solum vardı, olujan üstü bir çaba ile omuzlamaya ve tepere ulaşmaya çıkıyorduk.

Denemekten hiç vazgeçmedi.

(Fidel CASTRO)

çalışma ortamı insanlığı hak etmiş çağrı yapar. Ve bütün bu tartışma tartışma polis, yoldaşların gerçek örgütünü kışkırtıyor. Önce emekçi çağrıların alanlarında bile yasadışı faaliyetleri temel almayan bir sanat faaliyetini gösteren yarımcılık ve tutuculuk. Şiir ve Berfin Yoldaşında en yakın örneğini bulur. Bu yarımcılık, tutuculuk ve gerçek çağrıda ortaklık, ahali mücadelede ise tutuculukta yeni dönemin yeni çağrıya tepkisi kaçınılmazdır. Özgürlük gücü, gücü örgütüne herkeş dindirir.

En son, Ötme Ötme zafere sunuğunda hazinede kaçaklığı önlenir. Tüm jandarma ve polis birliklerini aşarak küçük bir başarıya ulaşılır. Yoldaşlar, sondeki bir çantuk gibi sarmak deyin olmuştuk. "Nereye gidiyoruz" diyecekler yoldaşlar, güncel durumun tutuculuğu (Bu ifade de onları da büyük emekler verdi). Kaçırma birleşiminde sunuğu, arızalar, yoldaşların bölünmesi, açılan insanlara, Leninist parti için birleşim kadrolarına, herhalde en büyük sonuçlar.

Şiirlerin orta yerinde atan bu iki süreç sosyal bir yoldur. Partinin devrim mücadelesini bittirince, Şiir ve Berfin Yoldaşları arasında da büyük yoldur. Üstüne katlanarak şifalar ada parlısını yürütenler, asla parlamayacak. Şiir Yoldaşları bir mektubunda yazdığı gibi: "Nöbetçilik gelecekte var ama, yürütülür."

ÇANAKKALE CEZALİMİ
TKRP/LENİNİST davası tutanakları

ŞİAR VE BERFİN YOLDAŞLAR MÜCADELEMİZDE YAŞIYORLAR

23 Eylül 1996 günü kaybettiğimiz Rasim OKTAR (Şiir) ve Aynül OKTAR (Berfin) çifti, ölümünün 1. yıldönümünde yoldaşları, arkadaşları ve sevenlerince mezarları başında anıldı.

Genç Ekin Sanat Merkezi ve Devrim İçin DEVRİM-Cİ EMEK okurlarınca, aylarca önceden başlatılan anma çalışmaları Çanakkale İnsan Hakları Derneğinin çalışmalarıyla birleştirilerek ortak bir anmaya dönüştürüldü. Hummalı bir çalışmayla video kasetler, slaytlar, şiir grubu, tiyatro hazırlandı. Şiir ve yazar olan Şiir Yoldaş'ın ilk şiir kitabı da anmaya yetiştirildi. Anma için gerekli olan yasal başvuru ve formaliteleri Çanakkale İHD üstlenmiş, program akışı içerisinde sanat merkezimizin çalışmaları ve yoldaşlarımızın dost ve arkadaşlarımızın katkıları ile gerçekleştirildi. Ancak Şiir Yoldaş'ın

İHD başkanlığı döneminde bile muhalif durumunda bulunan reformist çevreler İHD yönetimine dışarıdan baskı yaparak, anmaya iki gün kala, anma başvurularını iptal ettirmişlerdir. Gerekece olarak Genç Ekin Sanat Merkezinin ve Devrimci Emek okurlarının düzen karşıtı politikalarının anmaya yansımaları ve yansımaları sonunda İHD'nin sorumlu duruma düşeceği iddiasıydı. Tüm hazırlıklarımızla Çanakkale'ye vardığımızda karşılaştığımız bu alımsızlık moralimizi bozmadığı gibi, küçük-burjuva ahlak anlayışlarıyla bilerek ya da bilmeyerek burjuvazinin destekçisi konumuna düşen sol siyasal çevreleri teşhir etme hilinciyle anmaya dört elle sarıldık. Saat 15.00 gibi Çanakkale Eğitim-Sen önünde toplanan kitleyle mezarlığa hareket ettik. Yoldaşlarımızın kavşaklarına yatkın bir tarzda düzenlenmiş olan mezarları başına pankartımızla gittik. Saygı duruşu, şiirlerimiz, konuşmalar ve sloganlarımızdan sonra anmaya devam etmek üzere İHD şubesine döndük. Anma programının iptalini sağlayan provokatörler İHD şubesine gelmeye cesaret edemediler. İHD yöneticileriyle girdiğimiz ideolojik-politik tartışmalara HADEP'li katılımcılar da destek verince İHD yöneticileri yaptıkları yanlışları kavradılar. Anma içerisinde özleştire vererek, yoldaşlarımızdan ve bizden özürlediler.

Yerin darlığı nedeniyle birçok etkinliğimizi sunamadık. Şiir grubumuzun, yoldaşın şiirlerinden oluşan çalışmalarını aktararak, arkasından Berfin Yoldaşın Tüm-Bel Sen çalışmalarını Şiir Yoldaşın insanî ilişkileri ve komünist kişiliğini anlatan konuşmaları dinledik. Coşkulu ve hareketli geçen söyleşilerden sonra sınıf mücadelesinin hiç bir güç tarafından engellenemeyeceğinin somut örneklerini oluşturan yoldaşlarımızı unutmayacağımıza, mücadelemizde yaşatacağımıza and içerek Çanakkale'den ayrıldık.

Mezar taşlarında yazdığı gibi:
KAYGASINI VERDİNİZ ÖNÜMÜ
İNSAN OLMANIN, İNSANCA KAŞANANIN
NARIN BEDENLERİNİZLE
ÖYLESİNE KİTOK, ÖYLESİNE YÜREKİ
BİLİNİCİ GÜÇ VERDİNİZ
DİMİT VERDİNİZ HAYATTA
KARAFAT ÖLÜMÜN, DEĞER YORCULUĞUNUZA

TIBSET İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Hepimizin bildiği gibi örgütlülük çok önemlidir. Türkiye'de ve Kürdistan'da tüm dünya devletlerinde çalışan işçiler sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasi haklarını korumak ve geliştirmek için geleceğini güvence altına almak, insanca yaşamak, sendikalarda örgütlüdür. Ancak geleceğini güvence altına alabilmenin yolu sınıf egemenliğinden geçmektedir. Sınıf egemenliği oluştuğu ve sınıfsız çıkarları için kavga verir. Sendikalar sınıf mücadelesinin bir aracıdır ancak mevcut faşist anayasa da bile örgütlenip sendikalaşmak en doğal hakkıdır. Ama ne var ki Türkiye'de ve Kürdistan'da sermaye bu en doğal hakkı kullandırmıyor, zora başvuruyor. Devlet terörünü her zaman uyguluyor. Bunun en somut örneği, Kırak'ta kurulu olan TIBSET fabrikasında direnen işçilerle dayanışmaya gittiğimizde gördük, yaşadık.

İşçiler örgütlenerek Mayıs 1997 tarihinde 169 işçiden üçte biri sendika örgütlenmesini sağlamış. Petrol-İş gubesiine müracaat edip sendikalaşmak istiyor. Ama sermaye bununla hoşlanmıyor. Bu sendikalaşmanın önünü keserek oraya sendikayı sokmamak için işverence boyalı rakamlar üreterek sendika yetkisini düşüyor. Orada sınıf bilinci alması işçi arkadaşlar ne pahasına olursa olsun, köle gibi çalışmaktan başka onurlu bir şekilde çalışmak, tüm ekonomik haklarını elde etmek ve sendikal örgütlenmeyi hedefledikleri için sermayeye savaş açarak. 4 Ağustos'ta fabrikasının önünde direnişe geçiyorlar. Ama TIBSET patronları hemen askeri devreye sokup işçileri göz altına alıyor, çadır yapıyor, daha sonra işçilere sandımek ve korkutma için her gün kimlik kontrolü adı altında göz altına alıp entelı günü harakiyor. Direnen onurlu TIBSET işçisi bu baskılara karşı koyarak inatla, yağmur, çamur demeden direniyor. Ve biliyor ki kazanım sınıfın kazanımı olacak. Tabii ki işçi sınıfı böyle direnişlere destek vererek burada-

ki sermayenin saldırısını püskürtmek ve kazanmak için sınıf dayanışmasını yaygınlaştırmak ve yükseltmelidir. 19/09/1997 Cuma günü saat 17.00'da Kırak'ta TIBSET fabrikasının önünde basın açıklaması yapıldı, orada yağmurlu birgünde 1500 kadar işçi kidedi. "TIBSET'e Sendika Girecek", "Yaşamın Sınıf Dayanışması", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşamın Haklarını Kardeşliği", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenicecek", "Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları hep bir ağızdan atılıyordu. Fabrikasının önünü kesen sermayenin bekçiliğini yapan askeriye bu sloganlardan ötürü buraya daha fabrikasının işine girdiler. Saat 17.00'da TIBSET işçisi, Hasan kürsüye çıkıp şunları söyledi: Arkadaşlar biz burada direnişimizin 17 günüdür, omuzlarımızı saktırmadan daha iyi yaşamak için, yılmadan mücadelemize devam edeceğiz. Burada bu fabrikaya mutlak sendika girecek, bu bizim yürüşümüzde. Onun için biz bu mücadelemizi bedentimizle salınamız. Bu kararlılığımız var mı? diye sorunca hep bir ağızdan ölsok de burada bu fabrikada sendika olacak diye cevap verdiler ve o zaman Hasan arkadaş: Bize ne kadar askerde gelse, poliste gelse bir kazanırız. Burada bu kazanımı işçi sınıfının kazanımı ve sermayeyi yavaş bir zaferi olacaktır, dedi ve kürsüden indi. Daha sonra Hava-İş Genel Başkanı Atilla Aycarı konuşma yaptı. Atilla Aycarı ise: bu günü sermayenin açgönlü saldırganları derseniz almaktı, bunun örneği bugün burada yaşanıyor. Sermaye işçiyi en doğal ve yasal hakkı olan sendikayı fabrikaya sokturmuyor. Bu gün burada 20-25 tane asker diktilmiş, yarın daha da çok olabilir. Ama TIBSET işçisi belediye komitesine fabrikaya sendika girmesi için tüm beledileri gözde almaları mutlak kazanır. Bu direnişe tüm işçi sınıfı da destek vermeli. Sendikalar bugün burada önemli ama mutlak değeri yoktur. Dışarı sendikacılığa yapılıyor, dedi. İşçiler ayarınatı konat sınıf sendikaların oluşturulması. Başarı o zaman mutlak olur, diyeerek kürsüden indi. Daha sonra saatlarla işçiler monek eşliğinde halaylar çekilerek direniş çadırları kurdular. Çadır kurarken yirik: "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

TIBSET'in bu mücadelesi işçi sınıfına güç ve moral kazıyor. Ancak sendikaları İşçi Sınıfının sınıfsal icmetinde örgütlenip örgütlenmesine ve Sınıf Kurmay Partisinin parantezinde kendi Sınıf İktidarını kurma kavgasına katılmalıdır. İşçi Sınıfının kuruluşu kendi esen olacaktır. Kuruluş Sosyalizmle mümkündür.

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Devrimci Emek Okuru
İŞÇİ

burjuva sendikacılığına karşı işçilerden tepki

Yol-İş'te örgütlü karayolu işçiler ve başka iş kollarındaki ilerici işçiler İstanbul'daki bağlı sendikalarını ve Şubelerine baskı yaparak İstanbul Şubeler Platformunun 7 Eylül'deki Gazeteciler Cemiyeti'nde, temsilciler toplantısını yaptı. Orada işçilerin önerileri: artık işçiler soğuk çıkmalı, Türk-İş ve gubeler platformu eyleme bağlanmalı, işyerlerinde basın açıklamaları ve işyerlerinde işi durdurma gibi öneriler sunuldu. En çokta 11 Eylül'de Altınuzada Petrol-İş genel merkezinde Türk-İş başkanlar kurulu toplantısına yoğun bir şekilde katılma kararı alındı. Altınuzade'yi miting alanına çevirerek Türk-İş kınanacaktı. Rylem karşı saldırıacaktı. Ama ne yazık ki pozisim ona biz ileriyiz devrimciyiz, demokratız diyen İstanbul Şubeler Platformu Yürütmesi, işçilerin bu eylem kararlarına bile dekorsasyonuna olmanıştı. Aynı zamanda 11 indiki Türk-İş başkanlar kurulunun saat: 11'de toplantısı başlıyordu. Ağalarından korktuğu için bize caza gelir görmeden olurdu sendika kuralını kaybederiz kaygısı ile demokrat şube başkanları Altınuzade'de saat:10.00'da işçiyi toplayıp saat: 10/30 basın açıklamasını 200 kadar işçi ile yapmış oradaki işçi tabii ki "Eşel Mobil'e Son", "Türk-İş Uyanma", "İş, Emek, Özgürlük", "Nemaları Gasp ettirmeyiz" gibi slo-

kadar işçi ile yapması oradaki işçi tabii ki 'Eşek-Mobiti'ye Sarı', 'Türk-İş Uyuma', 'İş, Emecek, Özgürlük', 'Nispetiye Gasp ettirmeyiz' gibi sloganlar anlığı dağıtılmış, biz Karayolcu İşçiler Yolu-İş'te örgütlü sınıf bilinci taşıyan işçiler bu oyuna gelmedik. Tam saat 11.00'da Altunbağ'da 50 işçiyle gelerek basın açıklamasının yapılacağına öğrendik. Orada 'Kabrol'un Sarı Sendikası Ağaları', 'Kabrol'un Faşizm', 'Kabrol'un Sarı Sendikası Uygulayıcısı Türk-İş', 'Yaşasın Sınıf Dayanışması', 'Zafer Direnen Emekçinin Olacak' sloganları ile Petrol-İş Genel Merkezini içine girdik. Aynı sloganları salonun işinde oturarak Türk-İş Başkanlar Kurulunu basmış olduk. Türk-İş'in toplantı salonunun kapısını açıp bu sloganları atanırken, polislik görevi İstanbul Şubece Platformu Yürütmesi tarafından çıkıp, işçilerin önünde barikat oldular. Bu şube başkanları orada tanaşlandı ve siz polislik görevi yapıyorsunuz, ağalarınıza koruyorsunuz. Sizlerde Türk-İş'in Sarı Sendikası ağaları gibi, sizlerde Sarı Sendikası- Sarı Sendikası şube başkanısınız ve burada yine 'Zafer Direnen Emekçinin Olacak', 'Kabrol'un Sarı Sendikası Ağaları', 'Türk-İş Uygulayıcı

ıcı Sarı Sendikası Ağalarından Oluyorduk' sloganları anıldı ve yine oradan işçiler düğün bir şekilde çıkıp yola koyulurken, Yolu-İş 1 no'lu şube başkanı, neye uğradığını şaşırduğundan ve ağasından birca yiyeceğinden kemli üyelere çıkanda söz dinletmeye çalıştı. Ama işçiler onun sözünü dinlemeden şube başkanlarına sert tavir koyarak dağıldılar. Türk-İş Başkanlar Kurulunun toplantısından sonra *sonuç bildirgesi Ekonomik Konseyle biraz daha kalınacak ve hükümet ekonomistini biraz daha dünden ondan sonra toplantı tekrar karar alırsın. Biraz zorlamaya zaman bırakalım, bütçeye zaman bırakalım* demiştir.

Bu şu demektir arkadaşlar, Türk-İş sermaye ile kol kolağınca, işçilerin hakkını hem koruyamayacağına devlete satacağım, ona hiçbir zaman karşı gelmeyeceğim, ben devletin uşağıyım, tam bir Sarı Sendikacıyım, siz Türk ve kökt işçileri satacağım, demektir. Onun için tüm işçi sınıfı birlik olmalıdır. Faşist TC devletini ve beraberinde Türk-İş Sarı Sendikacılığını yıkmayı hedeflemeli. Ancak o zaman işçi sınıfı kurulur. Ve sınıf sendikacılığı oluşur.

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Devrimci EMEK Okuru
İŞÇİ

TKEP/LENİNİST LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ'NİN EYLEMLERİ ARTARAK SÜRÜYOR

TKEP/LENİNİST 7 yıllık iç savaş süresince devrimci bir mücadele vererek, ideolojisini, izlediği politikalarla ve pratiğiyle bir kez daha ortaya koyarak 8. yılına da eylemleriyle girdi.

* 4 Eylül '97 günü Üsküdar Hava Terminal Komutanlığı bombalandı. Dergimizi arayan bir kişi eylemin TKEP/LENİNİST-Leninist Gerilla Birlikleri tarafından yapıldığını söyleyerek 'Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST' diyerek, Eylemi üstlendi.

* Harbiye Vali Konağı Caddesi'ndeki General Electric binasına, 28 Eylül '97 günü saat 21.00 sıralarında ses bombası atıldı. Büyük bir gürültüyle patlayan bomba, binada maddi hasara yol açtı. Eylem, dergimizi arayan bir kişi tarafından TKEP/LENİNİST-Leninist Gerilla Birlikleri adına üstlenildi. Söz konusu kişi Harbiye'de General Elektrik'in Amerikan firmasına Che'nin ölüm yıldönümü nedeniyle bombalı saldırı düzenlendi' dedi.

M. RASİM OKTAR

Bir Kavgadır
YAŞAMAK

DEVRİMCİ EMEK KİTAP DİZİSİ

İsimsiz adres:

Höyük Mah. Cemal Nader Sok. H. Fudhoğlu İşhanı
No: 17/63 Çarşıoğlu / İSTANBUL

